

JAMES
CLAVELL

A TAJPAN

I. RÉSZ

James Clavell

A TAJPAN

I. kötet

Aranytoll kötetek
Szeged, 2007

ELSŐ KÖNYV

Dirk Struan kilépett a H. M. S. Vengeance zászlóshajó tatfedélzetére, és hosszú léptekkel a hágcsó felé indult. A hetvennégy ágyús csatahajó a szigettől félmér földnyire horgonyzott. Körülötte a flotta többi hadihajója, az expedíciós haderő csapatszálítói, kereskedőhajók és a Kína-járó kereskedők ópiumklipperei ringatóztak a vízen.

Hajnal volt – szürke, fagyos csütörtök –, 1841 januárjának huszonhatodik napja.

Miközben végigment a főfedélzeten, Struan kipillantott a partra, s végigbizsergett rajta az izgalom. A Kína elleni háború úgy ért véget, ahogy tervezte. Diadallal, mint megjósolta. A győzelem jutalmára – a szigetre – húsz éve áhítozott. És most kisvártatva partra száll, hogy tanúja legyen a birtokbavételi aktusnak, hogy a saját szemével lássa, miként válik egy kínai sziget őfelsége Britannia királynője, Viktória koronájának ékkövévé.

Hongkong volt ez a sziget. Harminc négyzetmér földnyi sziklahegy Dél-Kína óriásfolyama, a Gyöngy-folyó torkolatának északi oldalán. Ezeryardnyira a szárazföldtől. Zord. Terméketlen. Déli partja néhány apró halászfalujától eltekintve lakatlan. Pontosan a Csendes-óceán felől minden évben betörő rettenetes viharok útvonalában. Kelet és nyugat felől veszélyes homok- és sziklazátonyok. Értéktelen a mandarin számára – mandarinnak nevezték a kínai császár valamennyi hivatalnokát –, akinek tartományához tartozott.

Ezzel szemben a földkerekség legfontosabb kikötője. S egyben Struan ugródeszkája Kína felé.

– Állj! – kiáltott a fiatal őrszolgálatos tiszt egy vörös kabátos tengerészre. – Mr. Struan nagycsónakját a hajóközepi hágcsóhoz!

– Igenis, uram! – A tengerész a hullámvéden áthajolva visszahangozta a parancsot.

– Egy pillanat az egész, uram – mondta a tiszt, leplezni próbálva a kínai tengerek legendás hírű kereskedőfejedelme iránt érzett, félelemmel vegyes tiszteletét.

– Nem sietős, fiam. – Struan hatalmas termetű, ezernyi vihartűrű arcú férfi volt. Kék szalonkabátjának gombjai ezüstből készültek, szűk fehér nadrágját gondosan tengerészcsizmájába gyűrte. Szokásos fegyvereit viselte – egy kést hátul az övében, egy másikat a csizmaszárban. Negyvenhárom éves volt, vörös hajú, a szeme smaragdzöld.

– Szép napunk van – mondta.

– Igenis, uram.

Struan leászott a hajóhágcsón, odaállt nagycsónakjának orrába, s rámosolygott féltestvérére, Robbra, aki a csónak közepén ült.

– Késünk – mondta széles mosollyal Robb.

– Igen. Őexcellenciája és az admirális hosszú lére eresztette a mondókáját. – Struan egy pillanatig merőn nézte a szigetet, aztán intett a fedélzetmesternek. – Köteleket eloldani! A partra, Mr. McKay!

– Igenis, uram!

– Hát ezt is megértük, mi, Tajpan? – mondta Robb. Kínai kifejezést használt: Tajpan – legmagasztosabb férfiú. Egy cégnek, hadseregnek, flottának vagy nemzetnek csak egy ilyen embere lehet – az, akié a tényleges hatalom.

– Igen – felelte Struan.

Ő volt a Nemes Ház Tajpanja.

– A ragya ebbe a büzhödtt szigetbe! – mondta Brock, végignézve a parton, majd föl a hegyre. – Egész Kína a lábunk előtt hever, és mi mindössze ezt a meddő, redves sziklát vesszük el.

A tenger partján állt két Kína-járó barátjával. Körülöttük kisebb csoportokban kereskedők és az expedíciós haderő tisztjei ácsorogtak. Mindenki a királyi flotta parancsnokára várt, hogy megkezdjé a ceremóniát. A zászlórúd mellett, két nyílegyenes sorban, húsz tengerész állt díszörséget, egyenruhájuk vöröse egyetlen skarlát csíkká forrt össze. A közelükben, kettesével-hármasával, azok a matrózok álldogáltak, akik csak az imént kínlódták bele a zászlórudat a köves talajba.

– Nyolc harangkor kellett volna felvonni a lobogót – mondta Brock türelmetlenségtől rekedtes hangon. – Már egy órája. Mi ez az istenverte késlekedés?

– Rossz zszos csütörtökön káromkodni, Mr. Brock – mondta Jeff Cooper. A szikár, sasorrú amerikai Bostonból érkezett. Fekete szalonkabátot viselt, filcből készült kürtőkalapját hetykén félrecsapva hordta. – Nagyon rossz!

Cooper társa, Wilf Tillman enyhén megmerevedett: a fiatalabb férfi orrhangjában burkolt élt érzett. Zömök, pirospozsgás ember volt, alabamai.

– Megmondom én, úgy, ahogy van, ez az egész istenverte légypiszok rossz zszos – mondta Brock. A „zszos” szót a kínaiaktól tanulták: egyaránt jelentett szerencsét, sorsot, istent és ördögöt. – Istenverte rossz.

– Nem hinném, uram – mondta Tillman. – A Kínával való kereskedelem jövőjét most ez a sziget jelenti, jó zszos ide, rossz zszos oda.

– Hongkongnak nincs jövője – pillantott le rá Brock. – Nekünk a kínai szárazföldön van szükségünk nyitott kapukra, és ezt maga is tudja, az istenfáját!

– Ezeken a vizeken ez a legjobb kikötő – mondta Cooper. Bőségesen van hely hajók felbakolására és kijavítására. Bőségesen van hely házak és raktárak építésére. És végre a kínaiak akadékoskodásával sem kell számolnunk.

– Egy kolóniának termőföldre van szüksége és parasztoakra, akik megművelik, Mr. Cooper. És bevételre – mondta türelmetlenül Brock. – Bejártam az egészet, akárcsak maga. Itt egy szál fű sem terem meg. Se szántóföld, se forrás, se legelő. Tehát se hús, se krumpli. Mindent,

amire szükségünk van, tengeren kell hozni. Gondoljon a költségekre. Hiszen itt még halászni se lehet rendesen. És ki fogja fizetni Hongkong fenntartását? Még hogy kereskedelem!

– Szóval maga efféle kolóniát akar, Mr. Brock? – kérdezte Cooper. – Én azt hittem, hogy a brit birodalomnak – gyakorlottan kiköpött a szél irányába – már elegendő ilyenfajta kolóniája van.

Brock keze a kése felé tévedt.

– A torkát tisztítandó köpött, vagy a birodalomra? – Az ötven felé közeledő, nagydarab, félszemű Tyler Brock olyan kemény és elnyűhetetlen volt, akár az acélpengék, amelyekkel ifjúkorában Liverpoolban házalni kényszerült, olyan erős és veszélyes, mint azok a felfegyverzett kereskedőhajók, amelyekre menekült, s amelyeknek végül, a Brock és Fiai fejeként, ura lett. Drága ruhát viselt, derékszíját és kését ékkövek díszítették. A szakálla őszült, a haja nemkülönben.

– Hideg napunk van, Mr. Brock – mondta gyorsan Tillman, akit bosszantott fiatalabb társának túl hosszú nyelve. Brock nem az az ember, akit érdemes ingerelni; még nem engedhetik meg maguknak vele szemben a nyílt ellenségeskedést. – A szél mint a borotva, nem úgy találod, Jeff?

Cooper biccentett. A szemét azonban nem vette le Brockról. Neki nem volt kése, de a zsebében egy rövid csövű, nagy kaliberű pisztoly lapult. Körülbelül olyan magas volt, mint Brock, de vékonyabb, és nem félt senkitől.

– Adok magának egy tanácsot, Mr. Cooper – mondta Brock. – Jobb, ha nem köpköd túl gyakran, miután kimondta, hogy brit birodalom. Akadhat valaki, aki nem lesz ilyen jóhiszemű maga iránt.

– Köszönöm, Mr. Brock, megjegyzem – felelte Cooper könnyedén. – De hadd adjak én is egy tanácsot magának: rossz zsosz csütörtökön káromkodni.

Brock elfojtotta indulatát. Természetesen szétzúzhatná a Cooper-Tillman társaságot, a legnagyobb amerikai kereskedelmi céget. De most mint szövetségesekre van szüksége rájuk, Dirk és Robb Struan ellen. Brock átkozta a zsoszt. A zsosz tette lehetővé, hogy a Struan-cég Ázsia legnagyobb kereskedőházává fejlődjön, olyan gazdaggá és hatalmassá, hogy a többi Kína-járó kereskedő félelemmel vegyes tisztelettel és irigységgel csupán a *Nemes Házként* emlegette – nemesnek nevezték, mert első volt gazdagságban, méretekben, kereskedelemben, klipperekben, de leginkább azért, mert Dirk Struan volt a Tajpan, a *Tajpan* Ázsia valamennyi tajpanja között. A zsosz volt az oka, hogy

tizenhét esztendővel ezelőtt Brock elvesztette fél szemét, ugyanabban az évben, amelyben Struan megalapította birodalmát.

A Csüsan-sziget táján történt. Csüsan pontosan délre fekszik az óriási sanghaji kikötőtől, a hatalmas Jance-folyó torkolata közelében. Brock hatalmas rakomány ópiummal vergődött át a monszunon – Dirk Struan néhány napi távolságból követte, szintén ópiumteherrel. Brock ért elsőként Csüsanra, eladta a szállítmányát, és azzal a boldog tudattal fordult vissza, hogy Struan ezek után kénytelen északbabra hajózni, vállalni az ismeretlen partok ismeretlen kockázatát. Minden vitorlát kibontva, teljes hátszélben tartott hazafelé Macauba – kincsesládái színültig ezüstrudakkal. Ekkor hirtelen hatalmas vihar támadt a Kínai-tengeren. A kínaiak „taj-fung”, Legmagasztosabb Förfeteg néven emlegették ezeket a viharokat. A kereskedők tájfunnak nevezték. Maga volt a megtestesült pokol.

A tájfun irgalmatlanul megtépázta a hajót, Brock beszorult egy ledölt árboc és rudazata közé. Magatehetetlenül feküdt, amikor egy szél által meglendített felhúzó kötél az arcába csapódott. Emberei kiszabadították, de a vasalt végű kötél kiütötte a bal szemét. A hajó az oldalára dőlt, Brock is segített a matrózoknak levagdálni és a tengerbe szórni a vitorlákat meg a kötélzetet, s a hajó valami csoda folytán ismét fölegyenesedett. Aztán brandyt öntöttek Brock vérző szemüregébe: máig nem felejtette el a kint.

Arra is emlékezett, hogyan futott be a kikötőbe jóval azután, hogy már elveszettnek hitték; pompás háromárbcos klipperéből nem maradt egyéb, csak egy szétvált eresztékű, árbocok, ágyúk és kötélzet nélküli csupasz hajótest. És mire ismét felszerelte árbocokkal, rudazattal, kötélzettel, ágyúval, puskaporral, golyóval, emberekkel, és újabb rakomány ópiumot vásárolt, odalett legutóbbi útjának teljes haszna.

Struan egy kis lorhán futott bele ugyanabba a viharba; az ilyen hajókat, amelyeknek teste kínai módra, árbocai, kötélzete angol módra készült, általában part menti csempészetakon használták – jó időben. Struan azonban – mint mindig, most is – elegánsan és sértetlenül vészelt át a förfeteget, s mire Brock befutott, ő már a rakpartról üdvözölte. Zöld szeme gúnyosan tekintett rá.

Dirk és az ő átkozott zsosza, gondolta Brock. A zsosz tette lehetővé, hogy Dirk egyetlen bűzös lorha révén egy flottára való klipperre, több száz lorhára, raktárakra, ezüstrúdtökére tegyen szert. Az istenverte Nemes Házra. A zsosz taszította a Brock és Fiait az istenverte második helyre. A másodikra! Ráadásul, gondolta, az elmúlt évek

során a zsosz Struanhoz hajlította a mi istenverte, kényes gyomrú teljhatalmú megbízottunk, a méltóságos istenverte Longstaff fület. És most összefognak, hogy kiárúsítsanak minket.

– A ragya verje ki Hongkongot, a ragya cifrázza ki Struant!

– Ha nem Struan terveit követjük, sose nyerjük meg ilyen könnyen a háborút – mondta Cooper.

A háború két évvel ezelőtt, Kantonban kezdődött, amikor a kínai császár, aki eltökélte, hogy észre téríti az európaiakat, megpróbált véget vetni a brit kereskedelem alapvető ágának, az ópiumcsempészetnek. Ling alkirály katonasággal vétette körül az idegenek kantoni kolóniáját, s a védtelen angol kereskedők életéért cserébe Ázsia valamennyi ópiumládáját követelte. Végül húszezer láda ópiumot kapott és semmisített meg, s ennek fejében megengedte az angoloknak, hogy visszavonuljanak Macauba. A brit birodalom azonban sem a kereskedelmébe való beavatkozást, sem állampolgárainak megfenyegetését nem vette félvállról. Hat hónappal ezelőtt a brit expedíciós hadsereg, elméletileg Longstaffnak, a legfőbb kereskedelmi biztosnak parancsnoksága alatt megérkezett Keletre.

Az ihletett tervet azonban – hagyják békén Kanton, minden probléma forrását, s ehelyett küldjék az expedíciós haderőt északra, Csüsan alá – Struan gondolta ki. Struan feltételezte, hogy a szigetet egy puska-lövés nélkül elfoglalhatják, mivel a kínaiakat váratlanul éri a támadás, és bármelyik modern európai hadsereggel vagy flottával szemben védtelenek. Egy kis garnizont hátrahagyva Csüsanon, és néhány hajóval blokádot alkotva a Jangcén, az expedíciós haderő felhajózhat északra, a Pejho-folyó torkolatáig, s a folyam deltájától alig száz mérföldnyire fekvő Pekinget fenyegetheti. Struan tudta, hogy csak egy ilyenfajta közvetlen fenyegetés bírhatja rá a kínai császárt, hogy azonnal békét kínáljon. Kitűnő koncepció volt. És fényesen bevált. Az expedíciós haderő az elmúlt év júniusában érkezett meg Keletre. Júliusra elfoglalták Csüsant. Augusztusban már a Pejhónál horgonyoztak. Két hét múlva a császár egy hivatalnokot küldött, hogy a békéről tárgyaljon – ez volt az első alkalom a történelemben, amikor egy kínai császár hivatalosan elismert egy európai nemzetet. Első alkalommal történt meg az is, hogy a háború jóformán nem követelt véráldozatot.

– Longstaff nagyon okosan tette, hogy elfogadta a tervet – mondta Cooper.

– Minden Kína-járó tudta, hogyan lehet Kínát térdre kényszeríteni – felelte nyers hangján Brock. Följebb tolt a homlokán a kalapját, és

megigazította szemén a kötést. – De azt mondja meg, miért egyezett bele Longstaff és Struan abba, hogy tárgyalásokba bocsátkozzanak Kantonnal? Minden bolond tudja, hogy a kínaiak számára a „tárgyalások” csak az időhúzást szolgálják. Mindaddig ott kellett volna maradnunk északon a Pejhónál, amíg a békeszerződést alá nem írják. De nem, mi visszahozzuk a flottát, és már hatodik hónapja várjuk, hogy ezek a szarháziak odabiggyesszék a nevüket a papírra. – Kiköpött. – Örület, tiszta örület. Ennyi idő- és pénzpocsékolás, és mind ezért a bűzös szikláért. Csüsan kellene megtartanunk. Azt érdemes lenne. – Csüsan húsz mérföld hosszú, tíz mérföld széles, termékeny és gazdag sziget volt, egy jó kikötővel és egy nagy várossal, Tinghajjal. – Ott legalább van elegendő levegő az ember számára. Ezenfelül, ha bármi előadódik, elég onnan elküldeni három-négy fregattot, hogy blokádot vonjon a Jangcén. Aki úr azon a folyón, úr Kína szívéen. Ezért kellene *ott* letelepednünk, az istenfáját!

– Csüsan még a miénk, Mr. Brock.

– A miénk. De ez az istenverte szerződés nem vonatkozik rá, így nem lesz a miénk. – Toporgott a mind dermesztőbb szélben.

– Talán megemlíthetné Longstaffnak – mondta Cooper. – Fogékony a tanácsokra.

– De nem az enyimére. Ezt maga is jól tudja. Én amondó vagyok, hogy ha a parlament tudomást szerez erről az egyezségről, pokoli ribillió lesz, ezt lefogadom.

Cooper rágyújtott egy manilaszivarra.

– Hajlok a véleményére. Elképesztő egy papírdarab ez, Mr. Brock. Főként ma, amikor minden európai hatalom területeket sajátít ki és uralomra vágyik.

– Mért, talán az Egyesült Államok nem? – Brock vonásai megfeszültek. – Mi van az indiánjaikkal? Meg Louisiana megvételével? Spanyol-Floridával? Már Mexikóra meg Orosz-Alaszákára kacsingatnak. Az utolsó posta szerint még Kanadát is megpróbálják elcsaklizni.

– Kanada amerikai és nem angol. Nem fogunk háborút vívni Kanadáért. Önként fog csatlakozni hozzánk – mondta Cooper, idegességét palástolva. Megvakarta pofaszakállát, s a mind élesebbé váló szél elleni védekezésül összébb húzta szalonkabátját. Tudta, hogy a brit birodalom elleni háború ez idő szerint végzetes lenne, tönkretenné a Cooper-Tillman céget. Átkozott háborúk. Mindazonáltal tudta, hogy hacsak meg nem állapodnak, az Államoknak háborút kell vívnia Mexikóval és Kanadával. Akárcsak az angoloknak Kínával.

– Nem lesz háború – próbálta diplomatikusan csitítani társát Tillman. Felsőhajtott. Visszavágyott Alabamába. Ott úriemberként élhet az ember, gondolta. Ott nem kell nap mint napátkozott angolokkal, ilyen Brock-féle istenkáromló, mosdatlan szájú söpredékkal közösködni, vagy ilyen megtestesült pokolfajzattal, mint Struan – de még ilyen zabolátlan fiatalemberekkel sem, mint üzlettársa, Jefferson Cooper, aki azt hiszi, hogy Boston a világ közepe. – És így vagy úgy, de ennek a háborúnak is vége.

– Vésse a fejibe a szavaimat, Mr. Tillman – mondta Brock. – Ez az istenverte egyezség nem jó se nekünk, se nekik. Meg kell tartanunk Csüsan, és kaput kell nyitni a kínai szárazföldre. Néhány héten belül megint háborúzni fogunk. Júniusban, amikor megjönnek a szelek meg a viharok, a flottának megint föl kell vitorlázni a Pejho alá. És ha megint háborúskodunk, mi lesz az idej teatermessel meg a selyemmel, he? Tavaly alig volt kereskedelem a háború miatt – tavalyelőtt semmi se, a tetejibe még el is lopták az ópiumunkat mind egy szálig. Csupáncsak tőlem nyolcezer ládányit. Kétszázötvenebe került. Készpénzben.

– Az a pénz nem vezett el – mondta Tillman. – Longstaff utasított minket, hogy adjuk oda. Váltásdíjként az életünkért. A brit kormány nevében írást adott róla. És az egyezségben az áll, hogy hatmillió ezüstszelet kapunk érte.

Brock harsányan fölkapagott.

– Maga azt hiszi, hogy a parlament tiszteletben fogja tartani Longstaff papírját? A világ bármelyik kormányát kipenderítenék abban a pillanatban, amikor elköveti azt az arcátlanságot, hogy ópiumra kér pénzt. Ami pedig a hatmilliót illeti – hát az lesz a hadisarc. Jobban ismerem a parlamentet, mint maga. Azt tanácsolom maguknak, mondjanak búcsút a félmillió taeljüknek. Szóval ha idén megint háborúba bocsátkozunk, megint nem lesz kereskedelem. És ha idén se tudunk kereskedni, mindnyájan tönkremegyünk. Maguk is, én is, minden Kína-járó. Még az az istenverte Nemes Ház is. – Előkapta az óráját. A ceremóniát már egy órája el kellett volna kezdeni. Eljár az idő, gondolta. Eljár, de nem a Brock és Fiai felett, az istenfáját. Dirznek tizenhét esztendőn át jó zosza volt, ideje már a változásnak.

Kedvtelve gondolt másodszülött fiára, Morganra, aki ügyesen – és irtalmat nem ismerve – képviselte valamennyi érdekeltségüket Angliában. Azon tűnődött, sikerült-e Morgannak aláaknázni Struan

befolyását a parlamentben és a bankárok körében. Tönkreteszünk, Dirk, gondolta, s veled együtt Hongkongot is.

– Mi az isten ez a késlekedés? – kérdezte, és elindult a matrózok között fel-alá járkáló tengerésztiszt felé.

– Mi bajod, Jeff? – kérdezte Tillman. – Tudod, hogy igaz, amit Hongkongról mondott. Tudhatnád, hogy nem érdemes kötözködni vele.

Cooper vékony ajka mosolyra húzódott.

– Olyan átkozottul magabiztos ez a Brock. Nem tehetek róla.

– Ha az is igaz, amit a félmillióról mondott, tönkrementünk.

– Igen. De ha nem lesz kifizetés, Struan tízszer annyit veszít. Sose félj, ő megkapja pénzét. Tehát mi is.

Tillman vállat vont. – Nem tudom. De Brocknak igaza volt az egyezséggel kapcsolatban. Esztelenség. Sokba fog ez kerülni nekünk.

Az utóbbi három hónap során a Cooper-Tillman cég a Nemes Ház titkos megbízottjaként működött. Kantont és a Gyöngy-folyót brit hadihajók tartották blokád alatt, és a britek számára tilos volt a kereskedés. Longstaff – Struan rábeszélésére – embargót rendelt el, mint a béke kikényszerítésének újabb eszközét, tudva, hogy Kanton raktárai dugig vannak teával és selyemmel. Mivel azonban Amerika nem üzent hadat Kínának, az amerikai hajók a blokád ellenére nyugodtan közlekedhettek, fűgét mutatva a hadihajóknak. A Cooper-Tillman cég félmillió font teát vásárolt Csence Zsin-arntól – ismerőbb nevén Zsin-kuától –, a leggazdagabb kínai kereskedőtől, s az árut Manilába szállította, „spanyol kalmároknak”. A manilai spanyol tisztviselő tekintélyes sáp ellenében kiadta a szükséges export- és importengedélyeket, a teát átrakták Struan klippereire, s azok máris száguldottak vele vámmentesen – Angliába. A tea ellenértékeként Struan egy rakomány ópiumot tett valahol partra Zsin-kua részére.

Tökéletes terv, gondolta Cooper. Mindenki gazdagodik, és hozzájut a kívánt áruhoz. De ha a mi hajóink egyenesen Angliába vitorlázhattak volna a teával, vagyont kereshettünk volna. Átkozta a brit hajózási törvényt, amely csak honi hajók számára engedélyezte, hogy árut vigyenek Anglia kikötőibe. Az isten verje meg őket, övék a világ.

– Jeff!

Cooper követte társa tekintetét. Egy pillanatig nem fogta fel, mit akar láttatni vele Tillman a zsúfolt öbölben. Aztán észrevette a zászlóshajótól elváló nagycsónakot, és benne a szálas, vörös hajú skótot, aki olyan hatalommal rendelkezett, hogy képes volt a parlamentet az ujjá köré csavarni s háborúra készíteni a világ legnagyobb nemzetét.

– Túlzás lenne azt remélni, hogy Struan elsüllyed – mondta Tillman.

Cooper felnevetett.

– Rosszul ítéled meg őt, Wilf. A tenger amúgy sem merné ezt megtenni vele.

– Talán egyszer majd meri, Jeff. Ideje volna, az ég minden szentjeire mondom.

Dirk Struan a nagycsónak orrában állva lovagolta a hullámokat. Annak ellenére, hogy már elkésett a ceremóniáról, nem nógatta evezőseit. Tudta, hogy nem kezdik addig, amíg meg nem érkezik.

A csónak háromszáz yardnyira volt a parttól, a fedélzetmester „Írányt tarts!” kiáltása beleveszett az északkelet felől fújó monszun éles hangjába. Messze, fent a magas égben a szél nekidurálta magát, gomolyfelhőket hajszolt a szárazföld fölül a sziget s a mögötte elterülő óceán fölé.

Az öböl zsúfolásig megtelt brit hajókkal, csupán néhány különböző nagyságú amerikai és portugál kereskedelmi hajó volt közöttük. A háború előtt a kereskedőhajók Macauban horgonyoztak, a szárazföld csücskén elterülő apró portugál település előtt, negyvenmérföldnyire délnyugatra a Gyöngy-folyó hatalmas torkolatától. Vagy a Vampoa-sziget alatt, Kantontól harmincmérföldnyire délre. A kínai törvény szerint európai hajó ennél jobban nem közelíthette meg Kantont. Az európai kereskedőket császári dekrétum tiltotta a várostól, amelynek falai között a szóbeszéd szerint több mint egymillió kínai élt. Ezt azonban egyetlen európai sem tudta biztosan, mivel még egyikük sem járt az utcáin.

A kínaiak az ókortól kezdve szigorú törvényekkel zárták ki országból az európaiakat. E törvények merevsége – hogy az európaiak nem járhattak-kelethettek és kereskedhettek kedvük szerint – okozta a háborút.

Egy kereskedőhajóról gyerekek integettek a közelükben elhaladó csónak felé. Struan visszaintegetett. Jó lesz a gyerekeknek, gondolta, hogy végre otthonuk lesz, a saját földjükön. A háború kezdetekor a biztonság kedvéért minden brit alattvalót a hajókra költöztettek. Körülbelül százötven férfit, hatvan nőt és nyolcvan gyermeket. Egyik-másik hajó fedélzetén akadtak családok, amelyek már csaknem egy éve éltek ott.

A kereskedőhajók körül a brit expedíciós haderő hajói horgonyoztak: 74 ágyús hadihajók, 44 ágyúsok, huszonkettesek, briggek, fregattok, minden idők leghatalmasabb flottájának parányi töredéke.

És ezenkívül tizenkét csapatszállító hajó, fedélzetén angol és indiai katonákkal, a világ legerősebb hadseregének tagjaival.

És e hajók között horgonyoztak a gyönyörű, döntött árbocos ópiumklipperek, a valaha épített leggyorsabb hajók.

Struan felajzottan tanulmányozta a szigetet, amelynek hegyei csaknem ezernyolcszáz lábnyi magasságba szöktek fel a tenger szintjétől, szinte függőlegesen.

Sohasem tette a lábát a szigetre, mégis többet tudott róla, mint bárki más. Megesküdött, hogy mindaddig nem száll partra, amíg a sziget brit tulajdon nem lesz. Tudta, hogy dölyfös magatartás ez, de élvezte. Abban azonban nem akadályozta meg, hogy kapitányait és öccsét, Robbot elküldje a sziget felderítésére. Ismerte zátonyait, szirtjeit, hegyeit, völgyeit, tudta, hol fogja fölépíteni raktárait és a Nagy Házat, merre fut majd az út.

A tekintete most a klipperre, a huszonnégy ágyús *China Cloud* felé fordult. A Struan cég valamennyi klipperre a „Cloud” családnevet viselte, Struan évekkel ezelőtt elhunyt anyjának, egy McCloud lánynak a tiszteletére. Az amúgy is ragyogóan tiszta hajót most tengerészek takarították és festették. Megvizsgálták az ágyúkat, ellenőrizték a kötélzetet. A tatján büszkén lengett a brit lobogó, a középárbócán a társaság zászlaja.

A Nemes Ház zászlóján Skócia királyainak vörös oroszlánja fonódott össze Kína császárainak zöld sárkányával. Ez a zászló lengett a világ tengerein hajózó húsz felfegyverzett klipperen, és vagy száz gyors vitorlázatú, felfegyverzett lorhán, amelyek ópiumot csempészték Kína partjaira. Ott lobogott három hatalmas ópiumraktár-hajón – átalakított kereskedelmi hajók voltak, amelyek ez idő szerint a hongkongi öbölben horgonyoztak. Ez a zászló lengett Struan fél-állandó főhadiszállása, a páncéltermeket, ezüstrúdkészletet, irodahelyiségeket, luxuslakosztályokat és társalgókat magába foglaló *Resting Cloud* felett is.

Takaros zászló vagy, gondolta büszkén Struan.

Az első hajó, amely e lobogó alatt vitorlázott, egy ópiummal megrakott kalózlörha volt, amit Struan erőszakos úton szerzett. A part menti vizeket ellepték a kalózok és kalózhajók, s a kínai és portugál hatóságok fejpénzt tűztek ki rájuk. Olyankor, amikor a szelek lehetetlenné tették az ópiumcsempészetet vagy nem volt ópiuma, Struan a Kínai-tengeren cirkált. A kalózokért kapott ezüstrudakat ópiumba fektette.

Istenverte ópium, gondolta. Mindazonáltal tudta, hogy élete elválaszthatatlanul összekapcsolódott vele – és hogy e nélkül nem létezhetne se a Nemes Ház, se a brit birodalom.

A magyarázatért 1699-ig kell visszanyúlni, ekkor történt, hogy az első brit hajó békésen üzletet kötött Kínával. Hazafelé selymet és – első alkalommal – egy, teának nevezett, páratlan fűvet szállított, amit a világon egyedül Kína termesztett olcsón és nagy mennyiségben. Ellenértékeként a császár kizárólag ezüstrudat volt hajlandó elfogadni. Ez az elv azóta is érvényben volt.

Nem kellett hozzá ötven esztendő sem, s a tea a nyugati félteke legkedveltebb italává vált – főleg Britanniáé, a világ vezető kereskedőnépéé. Hetven év múltán a tea lett a brit kormány egyetlen jelentős adóbevételi forrása. Száz év elteltével a Kínába áramló vagyton kritikus szintre apasztotta a brit kincstár készleteit; a kiegyensúlyozatlan tea-ezüstrúd kereskedelem nemzeti katasztrófával fenyegetett.

A század folyamán a Brit Kelet-indiai Társaság – ez a gigantikus, félig magán-, félig állami kézben lévő cég, amely egy parlamenti törvény révén az indiai és ázsiai kereskedelem teljes monopóliumát élvezte – egyre elkeseredettebben ajánlgatott minden elképzelhető az ezüstrudak helyett: gyapjútermékeket, szerszámokat, sőt ágyúkat és hajókat is. A császárok azonban dölyfösen visszautasították. Öneltónak tartották Kínát, megvetették a „barbárokat” – így neveztek mindenkit, aki nem kínai volt –, s országaikat csak Kína vazallusainak tekintették.

Harminc évvel ezelőtt aztán egy brit kereskedőhajó, a *Vagrant Star* felvitorlázott a Gyöngy-folyóhoz, s Vampo szigeténél horgonyvetett. Titkos rakománya a Brit-Bengália által bőséges mennyiségben és olcsón előállított ópium volt. Az ópium – annak ellenére, hogy Kínában már évszázadok óta éltek vele (igaz, csupán a nagyon gazdagok, és közülük is csak a mákban bővelkedő Jünnan tartományban élők) – tiltott cikk volt. A Kelet-indiai Társaság titokban felhatalmazta a *Vagrant Star* kapitányát, hogy ópiumot kínáljon fel. De kizárólag ezüstrúderért. A Kínai Kereskedők Testülete, amelynek egy császári rendelet kizárólagos jogot adott a Nyugattal folytatandó kereskedelemre, megvette a rakományt, és titokban, nagy haszonnal adott túl rajta. A *Vagrant Star* kapitánya szép csöndben leszállította az ezüstrudakat a Társaság kantoni irodájába, londoni bankutalványok formájában felvette a részesedését, és máris vitorlázott Kalkuttába, újabb ópiumrakományért.

Struan jól emlékezett a *Vagrant Starra*. Hajósínasként szolgált rajta. Ezen a hajón érett férfivá – és pillantotta meg először Ázsiát. És itt esküdött meg, hogy tönkreteszi Tyler Brockot, aki abban az időben a hajó harmadtisztje volt. Struan tizenkét éves volt, Brock tizennyolc, és nagyon erős. Brock az első pillanattól kezdve gyűlölte, és kereste az alkalmat, hogy büntethesse; csökkentette az élelemadagját, külön örségre rendelte, tomboló viharban felzavarta az árbocokra, verte, hajszolta. A legkisebb vétségért is a csarnakhoz kötöztette, és megkorbácsoltatta a kilencfarkú macskával.

Struan két évig szolgált a *Vagrant Staron*. Aztán egy éjszaka a Malaka-szorosban a hajó rászaladt egy sziklára, és elsüllyedt. Struan a partra úszott, és Szingapúr felé indult. Később megtudta, hogy Brock is túlélte a szerencsétlenséget, s ez boldogsággal töltötte el. A maga módján akart bosszút állni rajta, majd ha eljön az ideje.

Elszegődött egy másik hajóra. Ebben az időben a Kelet-indiai Társaság már sok gondosan kiválasztott független kereskedő-kapitánnyal állt titkos üzleti kapcsolatban, akiket folyamatosan és olcsón ellátott értékes bengáliai ópiummal. A társaság mind hatalmasabb profitra tett szert, óriási ezüsttrúdkészleteket halmozott fel. A Kínai Kereskedők Testülete és a mandarinok szemet hunytak a törvényellenes kereskedelem fölött, mivel ők is rengeteget kerestek rajta. Ezenfelül – lévén ez a profit titkos – nem esett császári adókötelezettség alá.

Az ópium a kereskedelem legfontosabb árucikkévé vált. A Kelet-indiai Társaság Jünnan tartomány és az ottomán birodalom kivételével gyorsan kisajátította a világ ópiumforrásait. Húsz éven belül a csempészett ópiumért kapott ezüstrudak érték az a mennyiséget, amit Kína korábban a teáért és a selyemért kapott.

Végre helyrebillent a kereskedelmi mérleg. Aztán, mivel Kínában hússzor annyi vásárló volt, mint Nyugaton, át is billent, s az ezüst olyan elképesztő mennyiségben kezdett kiáramlani, amit még Kína sem engedhetett meg magának. A császár azonban továbbra is hajthatatlan volt: teát csak ezüstért.

Ebben az időben Struan húszéves volt, saját hajóján, kapitánytulajdonosként vett részt az ópiumcsempészetben. Brock volt a fő konkurense. Kíméletlen versenyt vívtak egymással. Hat év elteltével már ők uralták a piacot.

Az ópiumcsempészek Kína-járók néven váltak ismertté. Vakmerő, kemény tulajdonos-kapitányok alkották e csoport zömét – angolok, skótok és néhány amerikai –, életelemük volt, hogy hajóikat

tudatosan irányították ismeretlen vizek és ismeretlen veszélyek felé. Azért szálltak tengerre, hogy békésen kereskedjenek, hogy nyereségre tegyenek szert. Nem akartak hódítani. Ám olyankor, amikor barátságtalan vizekre értek vagy barátságtalan törvényekkel kerültek szembe, hajóik csatahajókká alakultak át. Ha rosszul vívták meg csatájukat, hajójuk eltűnt, s vele együtt ők is csakhamar feledésbe merültek.

A Kína-járók hamarosan rájöttek, hogy miközben minden kockázatot ők vállalnak, a haszon legnagyobb részét a Társaság fölözi le. Ráadásul teljesen ki voltak rekesztve a törvényes – és óriási hasznot hajtó – tea- és selyemkereskedelemből, így aztán, bár folytatták a lázas versengést, Struan ösztökélésére kezdtek közösen fellépni azért, hogy töröljék el a Társaság monopóliumát. Ennek megtörténével a kereskedőknek lehetőségük nyílt volna arra, hogy az ópiumért kapott ezüstrúdon teát vásároljanak, azt hazavigyék, és közvetlenül a világpiacon értékesítsék, így maguk a Kína-járók uralták volna a világteakereskedelmét, és a hasznuk gigantikussá növekedhetett volna.

A parlament vált mozgalmuk központjává. A parlament ruházta fel kétszáz esztendővel ezelőtt a Társaságot a monopólium jogával, és ezt csak a parlament vonhatta vissza. A Kína-járók ennek érdekében súlyos kockázatot vállaltak, szavazatokat vásároltak, támogatták a parlament azon tagjait, akik hittek a szabad versenyben és a szabad kereskedelemben, írtak az újságoknak és a kormány tagjainak. Elszántan harcoltak, és gazdagságukkal együtt növekedett befolyásuk is. Türelmesek, szívósak és szelidíthetetlenek voltak – amilyenek csak tengeren edződött férfiak lehetnek.

A Társaság haragudott a lázadókra, félt, hogy elveszti monopóliumát. Ugyanakkor azonban szüksége volt a Kína-járókra, akiknek ezüstrúdjai nélkül nem létezett teakereskedelem, ráadásul a Társaság léte ekkorra már javarészt a bengáliai ópium eladásából származó bevételtől függött, így hát ellentámadást indítottak a parlamentben. A parlament szintén kutyaszorítóba került. Helytelenítette az ópiumkereskedelmet, de ugyanakkor szüksége volt a teából és az Indiából származó bevételre. Megpróbált kedvében járni mind a Társaságnak, mind a Kína-járóknak, de egyik sem sikerült.

Ezek után a Társaság úgy határozott, hogy példát statuál fő ellenzékén, Struanon és Brockon. Visszavonta az ópiumengedélyüket, és tönkretette őket.

Brocknak csak a hajói maradtak, Struannak semmije. Brock titokban összeállt egy másik Kína-járóval, és folytatta az agitációt. Struan és

legénysége Macautól délre megrohant egy kalózfészket, felszámolta, és elvitte a leggyorsabb lorhát. Engedéllyel rendelkező ópiumkereskedők titkos szállítójaként folytatta, kegyetlen következetességgel egyre több kalózhajót zsákmányolt, s mind több pénzt keresett. Akárcsak a többi Kína-járó, egyre nagyobb kockázatokat vállalt, még több szavazatot vásárolt, addig zaklatta, ösztökelte a parlamentet, míg annak tagjai ordítva követelték a Társaság teljes felszámolását. Hét esztendővel ezelőtt aztán a parlament eltörölte a Társaság ázsiai monopóliumáról szóló törvényt, és utat nyitott a szabad kereskedelemnek. Ugyanakkor lehetővé tették, hogy a Társaság megtartsa a Brit-Indiával való kereskedelem kizárólagos jogát és az ópium világmonopóliumát. A parlament helytelenítette az ópiumeladást. A Társaság nem kívánt ópiummal kereskedni. Maguk a Kína-járók is jobban szerettek volna valamilyen más – de ugyanekkora hasznot hajtó – áruval üzletelni. Azzal azonban mindenki tisztában volt, hogy a tea-ezüstrúd-ópium mérleg felbillenése esetén összeomlik a birodalom. Ez volt a világkereskedelem alapja.

Élve a szabad kereskedelem kínálta lehetőséggel, Struan és Brock kereskedőfejedelmé nőtte ki magát. Felfegyverzett hajók alkotta flottájuk nőttön-nőtt. És a rivalizálás még jobban elmélyítette ellenségeskedésüket.

A Társaság kizárólagossági jogának eltörlése és a szabad kereskedelem lehetővé tétele folytán Ázsiában politikai vákuum keletkezett, amelynek megszüntetésére a brit kormány egy William Longstaff nevű diplomatát kereskedelmi főbiztossá nevezett ki, hogy képviselje érdekeit. A Koronának az volt az érdeke, hogy mindjobban növelje a kereskedelmi forgalmat – hogy mind nagyobb adóbevételre tegyen szert –, s hogy ebből továbbra is kizárjon minden európai nemzetet. A kereskedelem és a brit állampolgárok biztonságáért Longstaff felelt, de nem kapott egyértelmű meghatalmazást, és nélkülözte a feladata teljesítéséhez szükséges igazi erőt.

Szegény kis Willie, gondolta Struan minden rosszindulat nélkül. Nyolcévi türelmes magyarázgatásom ellenére a mi fennkölt excellenciás urunk, a kereskedelem főbiztosa még most sem lát tovább az orra hegyénél.

Kínézett a partra: a hegyek mögül kibukkanó nap hirtelen fénybe borította az egybegyűlt embereket – barátokat, ellenségeket, vetélytársakat. Robbhoz fordult:

– Mit szólna ehhez a fogadóbizottsághoz? – Évek óta élt már távol Skóciától, de még mindig nem vetkőzte le egészen skót kiejtését.

Robb elvigyorodott, és hetykén félreacsapta a kalapját.

– Szerintem mind azt reméli, hogy elsüllyedünk, Dirk. – Harminckét éves, sötét hajú, borotvált arcú, keskeny orrú, mélyen ülő szemű férfi volt, tömött pofaszakállt viselt. Fekete ruha volt rajta, zöld bársony szalonkabát, fehér fodros ing és fehér selyemsál. Ing- és mandzsettagombjai rubinból készültek.

– Jóságos ég, csak nem Glessing kapitány az ott? – kérdezte a partot kémelve.

– De – felelte Struan. – Úgy véltem helyesnek, hogy ő hirdesse ki a proklamációt.

– Mit szolt hozzá Longstaff, amikor javasoltad neki?

– „Szavamra, Dirk, ha maga így látja helyesnek, bizonyosan az is.” – Struan elmosolyodott. – Istenemre, hosszú utat tettünk meg, mióta elindultunk!

– *Té* tetted meg ezt az utat, Dirk. Mire én idejöttem, már minden készen állt.

– Te vagy az agy, Robb. Én csak a kar.

– Igen, Tajpan. Csak a kar. – Robb jól tudta, hogy féltestvére a Struan-cég Tajpanja, és hogy Ázsiában Dirk Struan a Tajpan. – Gyönyörű nap zászlófelvonásra, ugye?

– Az.

Robb a part felé forduló Struanra függesztette tekintetét. Ott, a csónak orrában állva, óriásinak hatott, nagyobbak a hegyeknél és ugyanolyan szilárdnak. Bárcsak olyan lennék, mint ő, gondolta.

Robb csak egyszer vett részt csempészúton, nem sokkal azután, hogy megérkezett Keletre. Kínai kalózok támadták meg a hajójukat, és Robb rettenetesen megijedt. Azóta is szégyellte magát miatta, bár Struan megmondta neki: „Semmi vész, öcsém. A tűzkeresztség mindig nehéz dolog.” Robb azonban tudta magáról, hogy nem harcos típus, nem bátor. Más módon szolgálta féltestvérét. Teát vásárolt, selymet, ópiumot. Kölcsönöket folyósított, vigyázott az ezüstre. Kiismerte magát a nemzetközi kereskedelem és a pénzügyek mind bonyolultabbá váló világában. Vigyázott a bátyjára, a cégére, a flottájukra, óvta őket. Teát adott el Angliában. Vezette az üzleti könyveket, elvégzett mindent, ami egy modern társaság működéséhez kellett. Ez mind igaz, gondolta Robb, Dirk nélkül azonban semmi vagyok.

Struan a parton állókat tanulmányozta. A nagycsónak még mindig vagy kétszáz yardnyira volt a szigettől. Ennek ellenére már tisztán

ki tudta venni az arcokat. A legtöbb feléjük nézett. Struan elmosolyodott magában.

Hát igen, gondolta. Mindnyájan itt vagyunk e sorsdöntő napon.

Glessing tengerészkapitány türelmetlenül várta a zászlófelvonási ünnepség kezdetét. Huszonhat éves volt, kapitánya egy hadihajónak, egy altengernagy fia, az élete volt a királyi flotta. A parton gyorsan világosodott, távol, a keleti horizonton felhők gomolyogtak.

Néhány napon belül vihart kapunk, gondolta a szelet kóstolgatva. Elfordította tekintetét Struanról, s gépiesen ellenőrizte saját 22 ágyús fregattjának pozícióját. Óriási nap volt ez az életében. Nem esik meg mindennap, hogy földet vesznek át a királynő nevében. A proklamáció felolvasásának privilégiuma megalapozhatta Glessing karrierjét. Sok nála idősebb kapitány szolgált a flottában. Glessing azonban tudta, hogy azért választották éppen őt, mert ő hajózik leg-hosszabb ideje ezeken a vizeken, s mert hajója a H. M. S. *Mermaid*, döntő szerepet játszott az egész hadjáratban. Nem is volt ez hadjárat, gondolta lekicsinylően. Inkább csak egy incidens. Már két évvel ezelőtt el lehetett volna intézni, ha annak a feleszű Longstaffnak nem száll inába a bátorsága. Csak engedélyezték volna, hogy felvigyem a fregattomat Kanton kapujáig! Az isten verje meg, elsüllyesztettem az egész ócska dzsunkaflottájukat, nyitva állt az út. Ágyúzhattam volna Kantont, felakasztathattam volna a vitorlarúdra azt az átkozott pogányt, Ling alkirályt.

Glessing rosszkedvűen rugdosta a földet. Nem mintha érdekelné, hogy az a hitetlen ellopta az ópiumot. Nagyon is igaza volt, hogy véget akart vetni a csempészetnek. De megsértette a lobogót. Angolokat sarcoltak meg ezek a pogány ördögök! Longstaffnak engedélyt kellett volna adnia rá, hogy haladéktalanul folytassam a hadjáratot. De nem: Longstaff meghunyászkodva visszavonult, mindenkit áttelepített a kereskedelmi flotta hajóira, engem pedig tétlenségre kárhoztatott. Engem, ó, Istenem, engem, akinek az egész kereskedelmi flottát meg kellett védenem! A mennykő csapjon belé! És Struanba is, aki az orránál fogva vezet.

Na jó, ismerte el, még így is szerencsés vagyok, hogy itt lehetek. Pillanatnyilag ez az egyetlen háborúnk. Legalábbis az egyetlen tengeri háborúnk. A többi csupán csetepaté: Isten nélkül való indiaiak országainak egyszerű átvétele – Istenemre, teheneket imádnak, elégetik az özvegyeket, és bálványok előtt hajbókolnak –, meg az

afgán háború. Elöntötte a büszkeség, hogy a földkerekség legnagyobb flottájához tartozik. Hála istennek, angolnak született!

Hirtelen észrevette, hogy Brock közeledik felé, s megkönnyebbülten látta, hogy egy alacsony, kövér, harminc év körüli, kurta nyakú férfi, akinek hatalmas hasa kitüremkedett a nadrágjából, feltartóztatja. A férfi Morley Skinner volt, az *Oriental Times*, a Keleten megjelenő angol lapok legfontosabbjának tulajdonosa. Glessing minden számát elolvasta. Jól írt lap volt. A jó újság fontos, gondolta. Fontos, hogy a hadjáratok – Anglia dicsőségére – meg legyenek örökítve. Skinner azonban nem állhatatos jellem. A többi se az. Ha jól meggondoljuk, egyik sem. Az öreg Aristotle Quance sem.

Odapillantott a csúnya kis emberkére, aki egyedül ült festőállványa előtt a part felé néző homokpadon, és szemmel láthatóan festett valamit. Glessing elmosolyodott magában, eszébe jutott, milyen jól érezte magát Macauban a piktórral.

Quance-től eltekintve, Glessing a parton egybegyültek közül csak Horatio Sinclairet kedvelte. Horatio egyidős volt vele, s Glessing a Keleten együtt töltött két esztendő során nagyon jól megismerte. Horatio Longstaff szármegyedje volt, tolmácsa, titkára – az egyetlen angol Keleten, aki folyékonyan írt és beszélt kínaiul –, és együtt kellett vele dolgoznia.

Fürkész pillantása végigsöpört a parton, s visszatetszéssel tapasztalta, hogy Horatio odalent a hullámverés tövében egy osztrákkal, Wolfgang Mauss-szal cseveg. Ezt az embert megvetette. Mauss tiszteletes volt az egyetlen európai Keleten, aki írt és beszélt kínaiul. Hatalmas termetű, fekete szakállú férfiú volt – kiugrott pap, Struan tolmácsa és ópiumcsempésze. Derékszíjában pisztolyok, csuhája alja penészes, az orra borvirágos krumpliorr, hosszú, csapzott, őszbe vegyülő haja ugyanolyan torzonborz, mint a szakálla. Kevés megmaradt foga letőredezett, megbarnult, kövér arcában a szeme dominált.

Szöges ellentéte Horatióknak, gondolta Glessing. Horatio szöke, törékeny és vékony, akár Nelson, aki után a nevére kapta – Trafalgar miatt, s mert a nagybátyja ott esett el.

A két férfi társalgásába most egy harmadik is bekapcsolódott, egy magas, karcsú eurázsiai fiatalember, akít Glessing csak látásból ismert: Gordon Csen, Struan törvénytelen fia.

Istenemre, gondolta Glessing, hogyan közösködhetnek angolok ilyen nyíltan egy keverék fattyúval? Ráadásul még az öltözéke is olyan, mint az összes többi átkozott pogányé: hosszú köntös van

rajta, a tarkóján meg egy átkozott copf himbálózik. Istenemre! Ha nem volna kék szeme meg világos bőre, senki nem mondaná rá, hogy akár egy csöpp angol vér is csordogál az ereiben. Mi az ördögnek nem visel olyan haját, amelyet egy férfi? Undorító!

Elfordult tőlük. Megengedem: az, hogy félvér, nem az ő hibája. De az az átkozott Mauss rossz társaság. Rossz Horatio számára, és Horatio húga, a kedves Mary számára is. Végre egy ifjú hölgy, akivel érdemes megismerkedni! Jó feleség lesz belőle, istenemre.

Meghökken. Most történt meg először, hogy úgy gondolt Maryre, mint lehetséges házastársra.

Miért is ne? – kérdezte magában. Két éve ismered. Ő a legszebb lány Macauban. Kifogástalanul vezeti a Sinclair-házat, fejedelmi módon gondoskodik Horatióról. Az egész városban náluk a legjobb a koszt, s nagyszerűen elirányítja a szolgálókat. Gyönyörűen csemlalózik, és szavamra, úgy énekel, akár egy angyal! Nyilvánvalóan kedvel téged – mi másért hívott volna, hogy látogasd meg bármikor, ha te meg Horatio Macauban vagytok? Miért ne lehetne belőle feleség? Csak az a baj, hogy soha nincsen otthon. Egész életét a pogányok között tölti. Nincs jövedelme. A szülei meghaltak. De mit számít ez? Amíg élt, Sinclair tiszteletes urat Ázsia-szerte tisztelték, Mary pedig gyönyörű, és éppen húszéves. Az én kilátásaim kitűnőek. A jövedelmem évi ötszáz, és végül is én öröklöm majd a kúriát meg a földet. Istenemre, ő a nekem való lány. Összeházasodunk a macaui angol templomban, kibérelünk egy házat arra az időre amíg ez a megbízatás le nem jár, aztán hazamegyünk. Ha majd eljön az ideje, azt mondom Horatiónak: „Horatio, öregfiú, szeretnék beszélni veled valamiről, ami...”

– Mi ez a késelem, Glessing kapitány? – Brock nyers hangja szétfoszlatta ábrándozását. – Úgy volt, hogy nyolc harangkor húzzák fel a zászlót, és ennek már egy órája.

Glessing hátrapördült. Nem szokta meg, hogy altengernagynál alacsonyabb rangú személyek ingerült hangon szóljanak hozzá.

– A zászlót felvonják, Mr. Brock, mihelyt a következők valamelyike megtörténik: vagy akkor, ha őexcellenciája partra száll, vagy akkor, ha a zászlóshajó ágyúlovással jelt ad rá.

– És az mikor lesz?

– Úgy látom, nincs itt még mindenki.

– Struanra gondol?

– Természetesen. Vagy nem ő a Nemes Ház Tajpanja? – Glessing szándékosan mondta így, tudva, hogy Brockot bosszantani fogja.

Még hozzátette: – Azt tanácsolom, legyen türelemmel. Senki sem kényszerítette magukat, kufárokat, hogy partra szálljanak.

Brock elvörösödött.

– Jobban teszi, ha megtanul különbséget tenni a kufárok és a kereskedők között. – Nyelvével a pofazacsokjába tolta a bagót, s kiköpött. A köpés Glessing lába mellett ért földet, néhány nyálcsepp a kapitány fényesre suvickolt, ezüstcsatos cipőjére fröccsent. – Már bocsánat – mondta Brock tettetett alázatossággal, s továbbment.

Glessing vonásai megmerevedtek. A „már bocsánat” nélkül párbajra kellett volna hívnia Brockot. Mocskos, aljas söpredék, gondolta megvetően.

– Bocsásson meg, uram! – tisztelgett hajójának őrtisztje. – Jelzés a zászlóshajóról.

Glessing hunyorogva nézte a mind élesebb szélben. A jelzőzászlók ezt üzenték: „Négy harangkor valamennyi kapitány jelentéstételre a fedélzetre!” Glessing előző este jelen volt az admirális és Longstaff magánjelleű találkozásán. Az admirális szerint Ázsiában minden probléma forrása az ópiumcsempészet. „Az istenit – robbant ki –, nincs ezekben tisztesség. Csak a pénz lebeg a szemük előtt. Hagyjunk fel az ópiummal, és soha többé nem lesz gondunk se ezekkel az istenverte pogányokkal, se ezekkel az istenverte kufárokkal. A királyi flotta végrehajtja az ön parancsát, istenemre!” Longstaff egyetértett vele, és helyesen tette. Szerintem még ma kihirdetik a parancsot, gondolta Glessing, nagy nehezen elfojtva örömét. Nagyon helyes. Ideje már. Csak tudnám, hogy Longstaff közölte-e Struannal is, hogy kiadja a rendeletet.

Ismét a ráérősen közeledő nagycsónakra pillantott. Struan megbabonázta. Csodálta és gyűlölte ezt a férfit – ezt a kiváló tengerészt, aki a földkerekség minden vizén hajózott már, aki embereket, cégeket, hajókat tett tönkre a Nemes Ház dicsősége érdekében. Milyen más, mint Robb, gondolta Glessing; Robbot kedvelem.

Önkéntlenül megborzongott. Talán van igazság azokban a legendákban, amiket a kínai vizeken hajózó tengerészek suttnak, akik szerint Struan titokban az ördögöt imádja, az pedig cserébe hatalommal ruházta fel itt a földön. Hogyan lehetne másként egy férfi az ő korában ilyen fiatalos, ilyen erős, fehér fogú, sűrű hajú, kitűnő reflexekkel bíró, ebben a korban, amikor a legtöbb férfiember már betegeskedik, kiég, s a koporsó felé közeledik? A kínaiak mindezenesre rettegik Struant. „Öreg Zöldszemű Patkánydémon”-ként

emlegetik, vérdíjat tűztek a fejére. Minden európaira fejpénzt tűztek ki. A Tajpan azonban százezer ezüsttaelt ér. Holtan. Élve úgysem fogja el őt senki.

Glessing ingerülten tornáztatta lábujjait ezüstcsatos cipőjében. Fájt a lába, kényelmetlenül feszengett aranysojtásos uniformisában. A mennykő ebbe a késlekedésbe! Átkozott sziget, átkozott kikötő! Ennyi jó hajót és tengerészt elvesztegetni! Apja mondása jutott eszébe: „Feneette civilek! Csak a pénzen meg a hatalmon jár az eszük. Nincs bennük egy szikrányi becsület se. Nagyon vigyázz, fiam, ha netán egy civiltől kapod a parancsokat. Ne feledd, hogy még Nelson is kénytelen volt a vak szeméhez illeszteni a messzelátóját, amikor egy hülye civil parancsnokolt.” Hogyan lehet Longstaff ennyire ostoba? Egy ilyen előkelő, jó házból származó ember – az apja a spanyol udvarnál volt diplomata. Vagy a portugálnál?

És miért vette rá Struan Longstaffot, hogy hagyja abba a háborút? Igaz, kaptunk egy kikötőt, amelyben a világ összes hajója elfér. De mi egyebet?

Glessing az öbölben horgonyzó hajókat nézte. Struan huszonkét ágyúsa, a *China Cloud*, a huszonkét ágyús *White Witch*, Brock flottájának büszkesége. Amott az amerikai Cooper-Tillman cég húszágyús briggje, a *Princess of Alabama*. Gyönyörű mindegyik. Mint hadihajók sem értéktelenek. Az amerikai hajót el tudnám süllyeszteni. Nem sokkal ugyan, de jobb vagyok Brocknál is. És Struannál?

Glessing fontolóra vette, mi történne, ha Struannal kellene szembeállnia a tengeren. És rájött, hogy fél Struantól. És mivel félt tőle, gyűlölet és émelygés fogta el amiatt, hogy a törvény előtt Struan, Brock, Cooper meg a többi Kína-járó nem kalóz.

Istenemre, fogadkozott magában, amint a parancs életbe lép, összeszedek néhány hajót, és lesöpöröm őket a víz színéről.

Aristotle Quance rosszkedvűen ült a festőállványon nyugvó, félig kész kép előtt. Aprócska, öszülő hajú férfi volt. Ruházata, amelyre hihetetlenül sokat adott, a legújabb divat szerint készült: szűk szürke pantalló, fehér selyemharisnya, fekete csokornyakkendő. Atlaszsejlem mellény, fekete, gyapjúszövetből szabott szalonkabát. Magas gallér, sál, gyöngyház melltű. Félig angol, félig ír volt, ötvennyolc éves, a legidősebb európai Keleten.

Levette aranykeretes szemüvegét, s egy makulátlan francia csipkékendővel tisztogatni kezdte. Bánom, hogy megértem ezt a napot,

gondolta. Átkozott Dirk Struan. Ha ő nem akarja, nincs ez az átkozott Hongkong.

Tudta, hogy egy korszak végének tanúja. Hongkong tönkre fogja tenni Macaut, gondolta. Az egész kereskedelmet megkaparintja majd. Minden európai és minden amerikai tajpan ide helyezi át a főhadiszállását. Itt fognak lakni, ide építkeznek. Aztán átjön az összes portugál irodista. És az összes kínai, aki a nyugatiakból és a Nyugattal folytatott kereskedelemről él. Hát én bizony sose fogok itt élni, fogadkozott. Időnként ide kell majd jönnöm dolgozni, hogy pénzt keressek, de mindig is Macau lesz az otthonom.

Már több mint harminc éve Macau volt az otthona. Ő volt az egyetlen európai, aki a Keletre mint otthonára gondolt. Mindenki más csupán néhány évre jött, aztán elment. Csak a halottak maradtak. Vagy még azok se, mert akinek futotta, a végakaratóban kikötötte, hogy tetemét szállítsák „haza”.

Hála istennek, engem Macauban fognak eltemetni, gondolta. Micsoda szép napokat értem meg ott, értünk meg mindannyian... De ennek vége. Az isten verje meg a kínai császárt! Bolond az, hogy tönkretesz egy ilyen remekül kigondolt százéves rendszert.

Minden olyan remekül ment, gondolta keserűen, és most vége. Most elvettük Hongkongot. És most, hogy Anglia gazdagsága a Kelettől függ, s a Kína-járók megízlelték a hatalmat, nem fognak megelégedni csupán Hongkonggal. – Hát – mondta önkéntelenül is hangosan – a császár is megtudja majd, mit jelent az: ki mint vet, úgy arat.

– Miért olyan rosszkedvű, Mr. Quance?

Quance föltette a csíptetőjét. Morley Skinner állt a homokpad tövében.

– Nem vagyok rosszkedvű, fiatalember. Csak szomorú. A művészeknek joguk van – sőt néha kötelességük – szomorúnak lenni. – Félretette a befejezetlen képet, s tiszta papírlapot erősített a festőállványra.

– Egyetértek, tökéletesen egyetértek. – Skinner fölkapatott a homokpad tetejére; világosbarna szeme úgy csillogott, akár az áporodott sör üledéke. – Csak meg akartam kérdezni, mi a véleménye erről a nagy napról. Különszámot készülök kiadni. Legidősebb polgártársunk szavai nélkül nem lenne teljes a lap.

– Tökéletesen egyetértek, Mr. Skinner. Írja ezt: „Mr. Aristotle Quance, legjelesebb művésznünk, a világfő és szeretett barátunk,

nem volt hajlandó nyilatkozni, mivel éppen legújabb mesterműve elkészítésén munkálkodott.” – Felszippantott egy csipetnyi tubákot, és óriásit tüszentett. Kendőjével letisztogatta szalonkabátjáról a dohány szemcséket, a papírról pedig a tüszentés nyomait. – Volt szerencsém, uram. – Ismét a papírlapra koncentrált. – Ön zavarja a halhatatlanságot.

– Pontosan tudom, mit érez – mondta Skinner udvarias főhajtással. – Pontosan tudom. Ugyanazt érzi, mint én, amikor valami fontos írivalóm van. – Elloholt.

Quance nem bízott Skinnerben. Senki sem bízott benne. Legalábbis egyetlen olyan ember sem, akinek akadt valami titkolnivaló a múltjában, márpedig errefelé valami takargatnivalója mindenkinek volt. És Skinner imádott a múlton kérődzni.

A múlt. Quance a feleségére gondolt és megborzongott. Ezer ördög és pokol! Hogyan lehettem olyan bolond, hogy azt hittem, rendes feleség lesz abból az ír sárkányból!... Hál' istennek hazament abba az undorító ír mocsárba, nem keseríti többé az életemet. A nők az okai a férfiak minden megpróbáltatásának. Szó, ami szó, tette hozzá óvatosan, nem minden nő. A kis Mária Tang nem ilyen. Ó, igen, ő... a legpajzánabb leányka, akit valaha is láttam. És ha van a világon olyan ember, aki látta már portugál és kínai szülők frigyének tökéletes gyümölcsét, hát te, drága, bölcs Quance, láttad. A mennykőbe, gyöngyéletem volt.

És tudatára ébredt, hogy bár egy korszak végének tanúja, egyben egy új korszak születésénél van jelen. Új történetek szemtanúja és megörökítője lehet. Sok új arc, lerajzolni valók. Megfestésre váró hajók. Megörökítésre váró új város. Új lányok, akikkel flörtölni lehet, új fenekek, megcsipkedésre várók.

– Szomorú? Soha! – süvöltötte. – Dologra fel, Aristotle, te vén csataló!

A parton állók közül azok, akik hallották Quance-t, összemosolyogtak. Quance hihetetlenül népszerű volt, keresték a társaságát. Még azt is elnézték neki, hogy magában beszél.

– Nem lenne teljes a nap a mi drága öreg Aristotle-unk nélkül – mondta mosolyogva Horatio Sinclair.

– Így van. – Wolfgang Mauss megvakarta tetves szakállát. – Olyan csúnya, hogy szinte már jóképű.

– Mr. Quance nagy művész – mondta Gordon Csen. – Következésképpen szépséges.

Mauss teljes terjedelmében kihúzta magát, s szigorú tekintetet vetett rá. – Nem szépséges, hanem jóképű. Azért tanítalak évek óta, hogy még mindig ne tudd, mi a különbség a szépséges és a jóképű között, *hein?* És nem nagy művész. Kítűnő stílusa van és a barátom, de nem rendelkezik a nagy mesterek varázsával.

– Művészi értelemben alkalmaztam a „szépséges” szót, uram.

Horatio látta, hogy Gordon Csent egy pillanatra előnti a bosszúság. Szegény Gordon, gondolta szánakozva. Se itt, se ott. Elkeseredetten próbál angol lenni, de kínai ruhában jár, és copfot visel. Annak ellenére, hogy mindenki tudja róla, hogy a Tajpannak és egy kínai szajhának a fattya, senki sem vesz róla nyíltan tudomást, még az apja sem.

– Én csodálom a festményeit – mondta jóindulatúan. – És őt is. Különös, hogy mindenki csodálja, bár az apám nem sokra becsülte.

– Ah, az ön apja – mondta Mauss. – Ő egy földönjáró szent volt. A legfennköltebb keresztény erkölcsök szerint élt, nem úgy, mint mi, szegény bűnösök. Nyugodjék békében a lelke!

Ne, gondolta Horatio. Égjen örökké a pokol tüzén!

Sinclair tiszteletes tagja volt annak az angol misszionáriuscsoportnak, amely vagy harminc esztendővel ezelőtt telepedett le Macauban. Segédkezett a Biblia kínaira fordításában, és egyike volt a misszió által alapított angol iskola tanárainak. Egész életében jóra való emberként tisztelték – csak a Tajpan nem –, és amikor hét esztendővel ezelőtt meghalt, úgy temették el, mint valami szentet.

Horatio meg tudta bocsátani apjának, hogy időnek előtte a sírba hajszolta az anyját, hogy magasztos elvei folytán szűk látókörű, zsarnoki életvitelt folytatott, meg tudta bocsátani neki azt a fanatizmust, amellyel valami rettentő istent imádott, meg tudta bocsátani neki már-már rögeszmés misszionáriusi buzgóságát, s meg tudta bocsátani neki mindazt a verést is, amivel a fiát illette. De még ennyi év elteltével sem tudta megbocsátani neki, hogy verte Maryt, s hogy állandóan átkokat szórt a Tajpan fejére.

A Tajpan volt az az ember, aki rátalált Maryre, mikor egy izben az akkor hatesztendőös kislány rémületében elmenekült otthonról. A Tajpan megnyugtatta, majd hazavitte a kislányt, és figyelmeztette az apját, hogy ha csak egy ujjal is hozzá merészel érni Maryhez, lerángatja a szószékről, és korbáccsal zavarja végig Macau utcáin. Horatio attól kezdve bálványozta Dirk Struant. A verésnek vége lett, de az apja talált helyette más büntetéseket. Szegény Mary...

Amint Maryre gondolt, felgyorsult a szívverése; az ideiglenes otthonukként szolgáló zászlóshajóra pillantott. Tudta, hogy Mary a partot nézi, és hogy – akárcsak ő maga – számolja már a napokat, mikor érnek végre vissza a biztonságot kínáló Macauba. Csak negyven mérföldre fekszik tőlük dél felé, mégis oly messze van... Életének eddigi huszonhat évét Macauban töltötte – leszámítva azt a néhány esztendő, amíg szülőföldjén, Angliában járt iskolába. Gyűlölte az iskolát – légyen az Macauban vagy odahaza. Gyűlölte, hogy az apja a tanítója; elszántan törte magát, hogy megfeleljen a mércéjének, de sohasem sikerült neki. Nem úgy, mint Gordon Csennek, az első eurázsiai fiúnak, akinek engedélyezték, hogy a macaui iskolába járhasson. Gordon Csen kitűnően tanult, mindig képes volt eleget tenni a Sinclair tiszteletes által támasztott követelményeknek. Horatio azonban nem irigyelte. Gordon Csens Mauss gyötörte: háromszor annyit verte, mint őt az apja. Mauss is misszionárius volt: angolt, latint és történelmet tanított.

Horatio megmasszírozta köszvényes vállát. Láta, hogy Mauss és Gordon Csen tekintete ismét a kapitányi csónakra szegeződik, és arra gondolt, hogy vajon miért követelt olyan sokat tőle. Feltételezte, hogy azért, mert Wolfgang gyűlölte a Tajpant. Gyűlölte, mert Struan keresztüllátott rajta: mert felkérte, legyen tolmácsa a part menti ópiumcsempészetúton – megfizeti. Viszonzásként megengedte Maussnak, hogy terjessze a kínai Bibliát és traktátusait, ahol csak kiköt a hajó – de csak azután, hogy lebonyolították az ópiumügyletet. Horatio úgy vélte, Wolfgang megveti magát, amiért ilyen álszent, és hajlandó részt venni egy ilyen ördögtől való tevékenységben. Mauss ugyanis arra kényszerült, hogy úgy tegyen, mint aki meg van győződve róla, hogy a cél szentesíti az eszközt – miközben tudta, hogy ez nem igaz.

Különös egy ember vagy te, Wolfgang, gondolta Horatio. Felidézte magában az elmúlt esztendő, amikor Csüsan szigetére mentek, hogy megszállják. Longstaff – a Tajpan egyetértésével – Mausst nevezte ki a sziget ideiglenes helytartójává, azzal a megbízatással, hogy legyen ott a haditörvények és a brit igazságszolgáltatás letéteményese.

A szokásjoggal ellentétben, Csüsan szigetén szigorú törvény lépett életbe, amely megtiltotta a lakosság fosztogatását. Mauss minden fosztogatót – légyen az illető kínai, indiai vagy angol – igazságos, nyílt tárgyalás elé vitt, majd valamennyit kötélre ítélte, mindig ugyanezekkel a szavakkal: „*Gott im Himmel*, bocsáss meg e szegény bűnösnek. Akasszátok fel!” A fosztogatás csakhamar megszűnt.

Mivel Mauss az akasztások közötti időszakokban nagy előszere-
tettel emlegette korábbi széptevéseit, Horatio csakhamar megtudta,
hogy a misszionárius eddig háromszor nősült, hogy mindháromszor
angol lányt vett el, és hogy az első kettőt elvitte a himlő, és hogy a
jelenlegi felesége is hadilábon áll az egészséggel. Megtudta továbbá,
hogy Mauss ugyan hűséges férj, de az ördög ennek ellenére még
mindig sikeresen kísérti a macaui nyilvánosházak és csapszékek
képében. Megtudta, hogy Mauss egy pogánytól tanult meg kínaiul
Szingapúrban, ahova annak idején mint fiatal hittérítőt küldték.
Mauss elmondta neki, hogy életének negyven évéből húszat Ázsiá-
ban töltött, és hogy e két utóbbi évtized alatt egyszer sem járt otthon.
Elmondta azt is, hogy mostanában pisztolyokat hord magával, mert:
„Sose tudhatod, Horatio, mikor tör az életedre valamelyik hitetlen
ördög, vagy mikor akar kirabolni egy pogány kalóz.” Horatio meg-
tudta, hogy Mauss minden embert bűnösnek tekint – mindenekelőtt
saját magát. És hogy az az életcélja, hogy megtérítse a hitetleneket,
és Kínából keresztény országot csináljon.

– Mi jár a fejében? – szakította félbe a pap Horatio gondolatait.

Horatio látta, hogy Mauss fürkésző tekintettel néz rá. – Semmi,
semmi... – felelte gyorsan. – Csak épp... elgondolkoztam.

Mauss tűnődve vakargatta a szakállát.

– Én is. Ez már csak egy ilyen gondolkozós nap, *hein?* Ázsiában
mostantól fogva semmi sem lesz olyan, mint ennek előtte.

– Én is azt hiszem. Elköltözik Macauból? Épít itt házat?

– Igen. Nem árt, ha az embernek saját földje van, ha van egy darab
kizárólagos birtoka ebben a pápista fertőben. A feleségem örülni
fog neki. Ami viszont engem illet... Nem is tudom – felelte Mauss.
– Az én helyem ott van – tette hozzá vágyakozástól áthatott hangon,
miközben lapátkezevel a szárazföld felé mutatott.

Horatio látta, mint válik mind révedezőbbé Mauss távolba meredő
tekintete. Vajon miben rejlik Kína varázsa? – kérdezte magában.

Fáradt tekintetét végighordozta a parton; tudta, hogy a kérdésre
nincs válasz. Bárcsak gazdag volnék, gondolta. Nem, nem olyan
gazdag, mint a Tajpan vagy Brock. Csak annyira, hogy építhetnék
egy szép házat, ahol vendégül láthatnám az összes kalmárt; annyira
gazdag, hogy elvihessem Maryt egy európai kéjutazásra.

Örült, hogy őexcellenciája tolmácsa és magántitkára lehet, de
több pénzre volt szüksége. Ebben a világban pénzre van szüksége
az embernek. Marynek pedig báli ruhákra és gyémántokra. Ennek

ellenére is boldog volt azonban, hogy nem úgy kell megkeresnie a napi betevőjét, mint a kalmároknak. A kereskedőknek kegyetlennek kell lenniük, túlságosan kegyetlennek – és az életük tele van veszedelmekkel. Sokan közülük ma még gazdagnak hiszik magukat – s egy hónap múltán tönkremennek. Elvész egy hajód, s már le is írtak. Néhanapján még magának a Nemes Háznak is vannak veszteségei. Egyik hajójuknak, a *Scarlet Cloud*nak már egy hónapja meg kellett volna jönnie... E pillanatban talán nem egyéb, mint egy vihar tépázta, felbakolt hajótest, amit most próbálnak újra tengerállóvá tenni egy térképeken nem szereplő szigeten, valahol Hongkong és a tőle kétezer mérföldnyire fekvő Van Diemen-fok között. Vagy ami még valószínűbb: a tenger fenekén nyugszik már, gyomrában félmillió guinea értékű ópiummal.

És akkor még nem is beszéltünk arról, hogy mint kereskedőnek, hogyan kell viselkedned emberekkel, barátaiddal szemben csupán azért, hogy életben maradj – a haszonról nem is szólva. Rémes.

Látta, hogy Gordon Csen képtelen levenni szemét a kapitányi csónakról, és eltűnődött: vajon mire gondolhat? Rettenetes dolog lehet félvérnek lenni, gondolta. Szerintem a lelke mélyén gyűlöli a Tajpant, még akkor is, ha az ellenkezőjét mutatja. Én gyűlölném...

Gordon Csennek az ópium járt a fejében. Hálás volt az ópiumnak. Ópium nélkül nem létezne Hongkong, márpedig Hongkong – ujjongott magában – a létező legfantasztikusabb terep a pénzkeresetre, s egyben a zsosz szinte hihetetlen jótéteménye Kína számára.

Ha nem lenne ópium, nem lennének Kína-járók. Ha nem lennének Kína-járók, a Tajpan sose tett volna szert annyi pénzre, hogy kiváltsa anyámat a bordélyházból, és én se jöttem volna a világra. Az ópium fizetett azért a macaui házért, amelyet atyám ajándékozott néhány évvel ezelőtt anyámnak. Az ópium fizet a ruháinkért és az enivalónkért. Az ópium fizette iskoláztatásomat, angol és kínai tanítóimat, így vált lehetővé, hogy ma én legyek a legiskolázottabb ifjú a Keleten.

Horatio Sinclair felé pillantott, aki homlokát ráncolva nézett a tengerpart felé. Irigyelte Horatiót, amiért az odahaza járhatott iskolába, ő sosem járt otthon.

Elhessegette az irigy gondolatokat. Otthon... majd még arra is sor kerül, biztatta magát boldogan. Néhány év, és...

Ismét a kapitányi csónak felé nézett. Bálványozta a Tajpant. Sose szólította Struant apjának, mint ahogy a Tajpan se hívta őt sose fiának. Gordon Csen valójában alig húsz-harminc alkalommal beszélt vele

élete során. De mindent elkövetett, hogy apja büszke lehessen rá, s titokban mindig apjaként gondolt Struanra. Magában most ismét hálát mondott neki, amiért eladta anyját Csen Sengnek, hogy annak harmadik felesége lehessen. Igen kegyes hozzám a zsosz, gondolta.

Csen Seng a Nemes Ház *compradoréja* volt, s Gordon Csennel úgy bánt, mintha a saját gyermeke lett volna. Compradorének azokat a kínaiakat nevezték, akik valamely külföldi cég képviselőjében kereskedtek. Minden árutétel, kicsi vagy nagy, a compradore kezén ment keresztül, aki a szokásoknak megfelelően minden ügylet után bizonyos százaléknyi hasznot húzott. Ez az ő személyes jövedelme volt. Jutaléka azonban az általa képviselt cég sikereitől függött, s neki kellett fedeznie a behajthatatlan követeléseket is. A compradorének nagyon óvatosnak és eszesnek kellett lennie, ha meg akart gazdagodni.

Hej, ha én olyan gazdag lehetnék, mint Csen Seng! – gondolta Gordon Csen. Vagy még inkább olyan gazdag, mint Zsin-kua, Csen Seng nagybátyja. Elmosolyodott magában: mulatságosnak találta, hogy a britek ilyen nehezen birkóznak meg a kínai nevekkel. Zsin-kua valódi neve Csence Zsin-arn volt, de ezt még a Tajpan sem tudta kiejteni, jóllehet már csaknem harminc esztendeje ismerte Csence Zsin-arn-t. Ezért nevezte el évekkkel ezelőtt Zsinnek. A *kua* az „úr” jelentésű kínai szó eltorzított változata.

Gordon Csen tudta, hogy a kínaiakat nem zavarja, ha beceneveken emlegetik őket. Inkább mulattak rajta: íme egy újabb bizonyíték, mondogatták, milyen kultúrálatlanok ezek a barbárok. Eszébe jutott, hogy néhány éve, még gyermekkorában, egyszer a kert falának egy repedésén át kileste Csence Zsin-arn-t és Csen Senget, amint ópiumot szívnak. Hallotta, milyen jót kacagnak öexcellenciáján, akit a kantoni mandarinok, játékosan értelmezve a Longstaff név jelentését, Utálatos Pénisz néven emlegettek, sőt a Longstaffnak címzett hivatalos leveleken is az ennek megfelelő piktogramok szerepeltek több mint egy éven át – amíg Mauss fel nem világosította öexcellenciáját, s így tönkre nem tette ezt a pompás mókát.

Lopva Maussra pillantott. Tisztelte a misszionáriust, amiért oly könnyörtelen tanítója volt, s hálát érzett iránta, amiért annak idején arra kényszerítette, hogy az iskola legjobb tanulója legyen. Ugyanakkor azonban meg is vetette, mert erkölcstelennek, tisztátalannak és kegyetlennek tartotta.

Gordon Csen szerette a missziós iskolát, szeretett tanulni, és boldog volt, hogy oda járhat. Egy nap aztán fölfedezte, hogy ő más,

mint a többi gyerek. Mauss az ő fülük hallatára magyarázta el neki, mit jelent a „zabi”, a „törvénytelen” és a „félvér” szó. Gordon Csen rémülten rohant haza. Ekkor döbbsent először tudatára, mi is voltaképpen az anyja, és megvetette őt, amiért kínai.

Később aztán, miközben könnyes szemmel hallgatta anyját, megtudta tőle: jó dolog az, hogy felerészben kínai vér csörgedez az ereiben, mivel a kínai a legtisztább emberfaj a földön. És megtudta azt is, hogy a Tajpan az apja.

– De hát akkor miért lakunk mi itt? És miért Csen Seng az „atyám”?

– Mert a barbároknak csak egy feleségük lehet, és különben se vesznek el kínai nőt, fiam – magyarázta Kaj-szung.

– Miért?

– Náluk ez a szokás. Elég buta szokás. De hát ők már csak ilyenek.

– Én gyűlölöm a Tajpan! – tört ki Gordon Csen. – Gyűlölöm! Gyűlölöm!

Anyja ekkor irgalmatlanul arcul ütötte. Sose verte meg annak előtte.

– Térden állva kérj rögtön bocsánatot! – kiáltott tajtékozva fiára. – A Tajpan az apád. Ő adott életet neked. Ő az én istenem. Ő váltott ki engem, és aztán abban a kegyben részesített, hogy *feleségnek* adott el Csen Sengnek. És ugyan miért vett volna feleségül Csen Seng egy kétesztendő keverékkölyökkel megvert asszonyt, amikor akár ezer szüzet is vehetett volna magának, ha a Tajpan nem így akarja? Miért adta volna nekem a Tajpan ezt a házat, ha nem szeretne minket? Miért az enyém a jövedelme, és nem Csen Sengé? Mert a Tajpan így parancsolta. Miért bánt velem olyan jól Csen Seng, s miért bánik ilyen rendesen velem még öregkoromra is? Mert a Tajpannak tesz vele szívességet. És ugyan mi másért bánik veled úgy Csen Seng, mintha a fia volnál, te hálátlan félvér, ha nem a Tajpan kedvéért? Menj a templomba, borulj le a földre, és esedezz bocsánatért! A Tajpan adott életet neked, így hát szeresd őt, tiszteld őt, és áldd, ahogy én teszem. És ha még egyszer olyasmit hallok, mint amit az előbb mondtál, örökre elfordítom tőled az arcomat!

Gordon Csen elmosolyodott magában. Milyen igaza volt anyának, s milyen lehetetlenül és bután viselkedtem... De azért annyira mégsem voltam ostoba, mint a mandarinok és az az átokverte császár, akik véget akarnak vetni az ópiumkereskedelemnek. Minden hülye tudja, hogy ópium nélkül nincs ezüstrúd, s hogy ezüstрудak nélkül nem lehet se teát, se selymet vásárolni.

Egyszer régen megkérdezte anyjától, hogyan készül az ópium, de Kaj-szung nem tudta, s háza népe közt se akadt, aki tudta volna. Másnap megkérdezte Mausst, aki elmondta neki, hogy az ópium az érett mák gubójának nedve, mondhatni könnycseppje. – Az ópiumtermesztő finoman bemetszi a mákgubót, és ebből a bemetszésből előszivárog egy cseppnyi fehér folyadék, *hein?* Ez a könnycsepp néhány óra alatt megszilárdul, s eközben a színe fehérről barnára változik. Ekkor lekaparod a könnycseppet, és ismét ejtesz a gubón egy finom bemetszést. Aztán lekaparod az új könnycseppet, s megint bevágod a gumót. Ezek után összegyűjtöd a cseppeket, és golyókká gyúrod őket, amelyeknek tíz font a szokásos súlya. A legjobb ópium Brit-Indiából, Bengáliából származik, *hein?* vagy Málvából. Na és hol van Málva, fiacskám?

– Portugál-Indiában, uram!

– Csak volt! Málva most már a Kelet-indiai Társaságé. Azért szerezték meg, hogy ezáltal teljessé tegyék az ópium fölötti világmonopóliumukat, és hogy ezáltal tönkretegyék a portugál ópiumkereskedőket itt, Macauban. Túl sokat tévedsz, fiam, úgyhogy hozd csak ide szépen azt a korbácsot, *hein?*

Gordon Csen még nem felejtette el, mennyire gyűlölte aznap az ópiumot. Most azonban áldotta már. Hálás volt a zsosznak az apjáért és Hongkongért. Hongkong gazdaggá teszi. Dúsgazdaggá.

– Itt vagyonokat lehet majd keresni – mondta Horatiónak.

– Akadnak majd kereskedők, akik megszedik magukat – felelt tartózkodóan Horatio, miközben a közelgő nagycsónakot figyelte. – De nem sok ilyen lesz. A kereskedelem ördögien csalafinta dolog.

– Neked örökké csak a pénzen jár az eszed, Gordon, *hein?* – recscent Mauss hangja. – Inkább halhatatlan lelkedre és az üdvözülésre gondolj, fiacskám! A pénz nem fontos.

– Igenis, uram. – Gordon magában jól mulatott a misszionárius ostobaságán.

– A Tajpan úgy fest, mint valami hatalmas herceg, aki azért jön, hogy bejelentse igényét a trónra – mondta Horatio szinte csak önmagának.

Mauss a vállá fölött Struan felé pillantott.

– Miért, hát nem az, *hein?*

A nagycsónakot már egészen a part szélén ringatták a hullámok.

– Evezőt be! – kiáltotta a fedélzetmester. A matrózok behúzták az evezőket, és a csónak oldalának támasztották, majd ügyesen a partra húzták a dereglyét.

Struan tétovázott, majd partra szökött a csónak orráról. Abban a pillanatban, amint tengerészcsizmája földet ért, tudta, hogy ez a sziget lesz a halála.

– Én édes Krisztusom!

A mellette álló Robb észrevette, hogy hirtelen elsápadt. – Mi lelt, Dirk?

– Semmi. – Struan kényszeredetten elmosolyodott. – Semmi, öcsém. – Letörölte homlokáról a hullámok rápermetezte vízcsöppeket, s hosszú léptekkel elindult a parton a zászlórúd felé. Krisztus vérére mondom, gondolta, évek óta gürcölök érted, évek óta tervezem, hogy megkaparintalak, te sziget, de most már nem fogsz ki rajtam, esküszöm.

Robb tekintete elkísérte enyhén bicegő bátyját. Biztos fáj a lába, gondolta. Eltűnődött: vajon hogyan fáj egy lábfej fele? Azon az egyetlen csempésúton történt, amelyen Robb is részt vett. Struan, hogy megmentse a félelemtől megdermedt védtelen Robb életét, odaugrott a féltestvéreire rontó kalózok elé. Egy muskétagolyó elvitte külső bokacsontjának egy darabkáját és két lábujját. Miután visszaverték a támadást, a hajóorvos kauterizálta a sebeket – forró szurkot öntve rájuk. Ha erre gondolt, Robb még mindig orrában érezte az égő hús bűzét. Nekem bezzeg nem történt semmi bajom, gondolta.

Mardosta az önvád, miközben elindult Struan nyomába.

– Jó reggelt, uraim – mondta Struan, odalépve a kereskedők egy csoportjához, akik a zászlórúd közelében ácsorogtak. – Istenemre, gyönyörű napunk van.

– Hideg van – mondta Brock. – Nagyon kedves tőled, hogy ilyen pontos vagy.

– Korán jöttem, őexcellenciája még nem szállt partra, és a jelzőágyút se sütötték még el.

– Még hogy korán? Másfél órát késtél! Lefogadom, így beszéltek meg azzal a kényesbelű talpnyalóval.

– Hálás lennék önnek, Mr. Brock, ha tisztességesebb hangon beszélne őexcellenciájáról – sziszegte Glessing kapitány.

– Én meg hálás lennék, ha megtartaná a véleményét magának. Én nem tartozom a tengerészeti kötelékébe, és maga nem parancsol nekem. – Brock hegyesen kiköpött. – Inkább azon a hadjáraton járjon az esze, amelyben egy puskalövést se tett.

Glessing keze szorosabbra fonódott kardja markolatán.

– Sose hittem volna, hogy megérem a napot, amikor a királyi flottát arra kéri fel, hogy csempészeket és kalózokat oltalmazzon.

Márpedig magára ezek a kifejezések illenek. – Struan felé pillantott.
– Valamennyiükre.

A jelenlévők összesúgtak, Struan pedig felnevetett.

– Öccellenciája nem osztja az ön nézeteit.

– Minekünk tiszteletben kell tartanunk a parlament által hozott törvényeket, így a hajózási törvényt is. Ennek egyik paragrafusa kimondja, hogy „bármely engedély nélkül felfegyverzett hajót hadizsákmánynak tekinthet bármely ország haditengerészete”. Az ön hajói törvényesen vannak felfegyverezve?

– Ezeken a vizeken nyüzsgönek a kalózok, Glessing kapitány, mint maga is tudja – felelte könnyedén Struan. – Szükségünk van fegyverekre, hogy megvédjük magunkat. Ezért vannak felfegyverezve; nem többért és nem kevesebbért.

– Az ópium illegális áru. Hány ezer ládányit csempészett eddig belőle Kína partjaira? Hányszor vétett a kínaiak és a humanizmus törvényei ellen? Háromezerszer? Húszezerszer?

– Anglia valamennyi törvényhozója tisztában van vele, mit keresünk erre felé.

– A maguk által művelt „kereskedelem” gyalázatot hoz a lobogóra.

– A maga helyében hálát adnék az Úrnak a kereskedelemért, ami nélkül Anglia nem jutna se teához, se selyemhez: mindenki elszegényedne, az egész ország tönkremenne nélküle.

– Úgy van, ahogy mondod, Dirk – szólta Brock, majd ismét Glessinghez fordult: – Vésse már végre a fejébe, hogy kereskedők nélkül nem létezik a brit birodalom, és nincs adó se, amin csatahajókat és puskaport lehet vásárolni. – Végignézett Glessing makulátlan egyenruháján, térd alatt végződő fehér nadrágján, fehér harisnyáján, csatos cipőjén, háromszögletű kalapján. – Még rézre se futná, hogy cifrázzák a kapitányokat!

A tengerészek arca megrezzent, néhány matróz, vigyázva, hogy észre ne vegyék, elmosolyodott.

– Maga pedig adjon hálát a királyi flottának, ami nélkül nem tudnának hol kereskedni.

A zászlóshajó jelzőágyúja eldördült. Glessing sarkon fordult, és a zászlórúd felé indult.

– Fegyverrel tisztelegj!

Elővette a proklamációt; a tömegben izgatott suttogás futott végig. Glessing kivárt egy kissé, míg csillapodik dühe, majd hangosan olvasni kezdte:

– „Őfelsége Britannia királynőjének, Viktóriának megbízottja, a Kínával folytatott kereskedelem teljhatalmú szuperintendánsa, őexcellenciája, a nagyméltóságú William Longstaff rendeletére: az Úr ezen esztendejében, január 20-án kelt, Csuenpi Egyezmény néven ismeretes okmánynak megfelelően, amelyet őfelsége kormánya nevében őexcellenciája, William Longstaff, illetve őfelsége, a kínai császár, Tao-Kuang képviselőjében utóbbi teljhatalmú megbízottja, őexcellenciája, Ti-szen írt alá, én, Glessing kapitány, a királyi flotta tisztje a mai napon, az Úr 1841. esztendejében, január huszonhatodik napján őfelsége Britannia királynője, valamint az ő örökösei és jogutódai nevében ezennel egyszer és mindenkorra birtokba veszem e szigetet, melynek Hongkong a neve. E föld e pillanattól fogva Anglia földje. Isten óvja a királynőt!”

A brit lobogó, a Union Jack kibomlott a zászlórúd csúcsán, a díszőrséget álló tengerészek sortüzet lőttek. Aztán sorra megdördültek a flotta ágyúi, lőporfüst csípős szagával lett terhes a szél. A parton álló emberek háromszoros hurrát kiáltottak a királynőre.

Hát ez is megvan, gondolta Struan. Most már elköteleztük magunkat. Nekiláthatunk. Otthagyta a többieket, elindult a part mentén; most pillantotta meg először a sziget felől a hatalmas öblöt és a mögötte mintegy ezeryardnyira elterülő szárazföldet: Kínát.

A szárazföldről hosszan elnyúló félsziget ereszkedett a tengerbe, hátán kilenc zömök hegycsúccsal. Csinlung volt a neve – „Kalun”, ahogyan a Kína-járók ejtették –, „Kilenc Sárkány”. Mögötte terült el, észak felé, a határtalan, ismeretlen kiterjedésű Kína.

Struan elolvasta minden könyvét annak a három európainak, aki valaha is eljutott Kínába, s vissza is tért onnan. Az egyik Marco Polo volt, aki csaknem hatszáz éve járt ott, a másik kettő pedig katolikus pap, akiket kétszáz esztendővel ezelőtt beengedtek Pekingbe. E könyvekből szinte semmi sem derült ki.

Európaik immár kétszáz éve nem bocsátottak be Kínába. Struan egy ízben – megszegve a törvényt – Santou közelében, ahol ópiumot adott el, egy mérföldnyire behatolt a kínai szárazföldre. A kínaiak azonban ellenségesen viselkedtek, ő pedig csupán egyetlen útítársára, az első tisztjére számíthatott. Mégsem az ellenséges fogadtatás készítette a visszafordulásra, hanem a kínaiak megszámlálhatatlan sokasága és földjük határtalansága.

A szentségit! – káromkodott magában. Itt van előttünk a világ legősibb és legnépesebb nemzete, és mi semmit sem tudunk róla. Vajon mi lehet az országuk belsejében?

– Longstaff partra száll? – lépett oda hozzá Robb.

– Nem, öcsém, őexcellenciájának most sokkal fontosabb dolga van.

– Micsoda?

– Futárjelentéseket olvas és ír. És mellesleg magánjellegű alkudozást folytat az admirálissal.

– Miről?

– Az ópiumkereskedelem törvényen kívül helyezéséről.

Robb felnevetett.

– Nem tréfálok – folytatta Struan. – Ezért akart beszélni velem meg az admirálissal. Tanácsot akart kérni tőlem, hogy mikor bocsássa ki a rendeletet. Az admirális azt mondta, hogy a flotta gondoskodik a végrehajtásról.

– Úristen! Megőrült ez a Longstaff?

– Nem. Csak ostoba. – Struan rágyújtott egy vágott végű manilaszivarra. – Én azt tanácsoltam neki, hogy négy harangkor hirdesse ki a rendeletet.

– Ez örület! – tört ki Robb.

– Nagyon is bölcs rendelkezés. A haditengerészet csupán egy hét múlva lát neki, hogy kikényszerítse a rendelet végrehajtását, „hogy időt adjon a Kína-járóknak a készleteik fölötti diszponálásra”.

– De hát akkor mi lesz velünk? Ópium nélkül végünk van. A Kínával folytatott kereskedelemnek befellegzett. Vége.

– Mennyi készpénzünk van, Robb?

Robb körülpillantott, nincs-e valaki a közelükben, majd fojtott hangon sorolni kezdte:

– Ott vannak az ezüstrudak Skóciában. Aztán egymillió-egyszáz-ezer fontsterling az angliai bankunkban. Itt körülbelül százezerünk fekszik ezüstrudakban. Hárommillió jár még nekünk az elkonfiskált ópiumért. A *Scarlet Cloud* fedélzetén jelenlegi piaci áron számolva körülbelül kétszáz ezer guinea értékű ópium van. Aztán...

– A *Scarlet Cloudot* leírhatod, öcsém. Elveszett.

– Az még nem teljesen biztos, Dirk. Adjunk neki még egy hónapot. Az állóhajón is van körülbelül százezer guinea ára ópium. Ezenkívül van még kilencszáz ezer font értékű bemutatóra szóló váltónk.

– Mennyire rúgnak a költségeink a következő hat hónapban?

– Körülbelül százezerre. A hajók, a bérek, a baksis...

Struan egy percre elgondolkodott. – Holnapra kitör a pánik a kereskedők között. Az egy Brock kivételével feltehetőleg egyikük sem tudja egy héten belül eladni az ópiumát. Az lesz a legjobb, ha még ma délután partra szállítatod az összes ópiumunkat. Szerintem...

– Longstaffnak meg kell változtatnia a rendeletet – mondta Robb egyre növekvő idegességgel. – Muszáj, hogy megtegye. Tönkreteszi az államkincstárt, és...

– Meghallgatnál végre? Holnap, amikor kitör a pánik, szedd össze minden pénzünket az utolsó taelig, vegyél föl annyi kölcsönt, amennyit csak tudsz, és vásárolj rajta ópiumot. Tizedáron fogják adni.

– Azt se fogjuk tudni eladni egy héten belül, amennyink most van, a többitől nem is beszélve.

Struan leverte a hamut a szivarjáról. – Egy nappal azelőtt, hogy a rendelet végrehajtása kötelezővé válna, Longstaff vissza fogja vonni a rendeletet.

– Nem értem.

– Azért történik így, hogy őexcellenciája el ne veszítse az arcát. Miután az admirális elment, elmagyaráztam Longstaffnak, hogy az ópiumkereskedelem betiltása tönkretenné az egész kereskedelmet. Az istenit, hát hányszor kell még elmagyaráznom nekik? Aztán megértettem vele, hogy nem vonhatja vissza azonnal az utasítást, mert az a tekintélye rovására menne – és az admiráliséra is, aki egyébként értelmes ember, csak épp mit sem ért a kereskedelemhez. Egyetlen dolgot lehet csak tenni: kiadja a rendeletet, aztán, hogy meg ne szégyenítse az admirálist *és önmagát*, visszavonja. Megígértem Longstaffnak, hogy addigra elmagyarázom az admirálisnak, mi is az a „kereskedelem”. A rendeletnek egyébként a kínaiak is örülni fognak, ugyanakkor hátrányos pozícióba is kerülnek miatta. Három napon belül újabb tárgyalásra kerül sor Ti-szennel. Longstaff mindenben egyetértett velem, és megkért, hogy kezeljem az ügyet bizalmasan.

Robb arca felderült.

– Tajpan, te aztán érted a módját! De mi arra a garancia, hogy Longstaff visszavonja a rendeletet?

Struan zsebében már ott volt a hat nappal antedatált, aláírt proklamáció a rendelet eltörléséről. Longstaff tukmálta rá.

– Tessék, Dirk, tegye csak el most rögtön, mert aztán elfelejtem. A mindenségit! Tudja, milyen rengeteg a papírmunkám... rémes! De azért kérem, ne szóljon róla senkinek, míg el nem jön az ideje.

– Miért, te nem vonnál vissza egy ilyen ostoba rendelkezést, Robbie?

– Dehogynem. – Robb legszívesebben megölelte volna bátyját.
– Ha hat napról van szó, és senki nem szerez róla tudomást, egy vagyont keresünk rajta.

– Így van. – Struan tekintete végigpásztázta az öblöt. Húszegynéhány esztendővel ezelőtt bukkant rá. Belekerültek egy tájfun uszályába; messze kint a nyílt tengeren kapta el őket. Struan ugyan megtette a vihar előtt szükséges előkészületeket, de magát a viharzónát nem tudta kikerülni, s a tomboló szél kérlelhetetlenül sodorta őket a szárazföld felé. Struan hajója vitorlájától megfosztva, csupasz árbocokkal, bukdácsolva futott a vihar elől, a nappali égboltot s a horizontot összemosták a Legmagasztosabb Förfögeteg által fölkavart s rájuk zúdított hullámok. Már egészen partközelen jártak a háborgó tengeren, amikor elvesztették viharhorgonyaikat; Struan tudta, hogy hajójának vége. A tenger fölkapta a hajót, és a zátony felé sodorta. Ám e pillanatban valamely csoda folytán a szél egy tizedfoknyira megváltoztatta irányát, s a hajó a sziklákat elkerülve egy keskeny, térképek által nem jelölt, alig háromszáz yard széles csatornába került, Hongkong keleti csücske és a szárazföld között, s ezen bejutott a mögötte lévő öbölbe. Biztonságos vizekre.

A tájfun a Macaunál horgonyzó kereskedőflotta hajóinak legnagyobb részét összetörte, a part mentén tízezzrel süllyesztette el a dzsunkákat. Struan hajója azonban, akárcsak a Hongkong partjainál menedéket talált dzsunkák, simán megúsza a vihart. Miután elvonult fejük fölül a förfögeteg, Struan körülhajózta a szigetet, és feltérképezte. A megszerzett információkat jól a fejébe véste, s titkon tervezgetni kezdett.

Most pedig már a miénk, most már itt hagyhatom, gondolta izgatott várakozással. Most már a parlament következik.

Struan évek óta tisztában volt vele, hogy a Nemes Háza és az új kolóniát kizárólag London tudja megoltalmazni. A földi hatalom igazi székhelye a parlament. Mint parlamenti képviselő, háta mögött a Nemes Ház mérhetetlen gazdagsága biztosította hatalommal, ugyanúgy befolyása alá fogja vonni az ázsiai külpolitikát, mint azt Longstaff-fal tette. Igen.

Néhány ezer font a parlamentbe juttat, mondta magában. Nem kell többé mások szájával beszélnem. Mostantól majd magam is megtehetem. Hát ezt is megértük végre... Még néhány év, s meglesz a lovagi cím is. Aztán irány a kabinet. Azután pedig, istenemre, olyan

útra vezérelem a birodalmat, Ázsiát és a Nemes Házat, amelyen ezer esztendeig járnak majd.

Robb csak nézte. Tudta, hogy bátyja elfeledkezett róla, de nem haragudott rá ezért. Szerette el-elnézni a bátyját, amikor azt messzire ragadta képzelete. Amikor a Tajpan kemény vonásai ellágyultak, zöld szeméből eltűnt a fagyosság, amikor képzeletén olyan álmok villantak át, amelyekről Robb tudta, neki sohasem jutnának eszébe, úgy érezte, nagyon közel áll bátyjához, s tökéletes biztonságban van mellette.

Struan törte meg a csendet:

– Hat hónap múlva te leszel a Tajpan.

Robb gyomra görcsbe rándult a félelemtől.

– Ne... Még nem vagyok felkészülve rá.

– Dehogynem. Csak a parlamentben tudom megvédeni a magunk és Hongkong érdekeit.

– Tudom – mondta Robb, majd erőt véve magán, hogy ne remegjen a hangja, hozzátette: – De hát úgy volt, hogy erre csak valamikor később kerül sor... két-három év múlva. Addig még rengeteg a tennivaló.

– El tudod végezni.

– Nem tudom.

– Képes vagy rá. És ebben Sarah sem kételkedik, Robb.

Robb lakóhajójuk, a *Resting Cloud* felé pillantott, felesége és gyermekei ideiglenes otthonára. Tudta, hogy Sarah túl sokat vár tőle.

– Még nem akarom. Rengeteg idő van még.

Struan az időre gondolt. Nem sajnálta az éveket, amelyeket otthonától távol, a Keleten töltött. Távol a feleségétől, Ronaldától, és a gyerekeitől: Culumtól, Iantól, Lechie-től és Winifredtől. Szerette volna, ha mellette volnának, de Ronaldal gyűlölte a Keletet. Skóciában házasodtak össze; ő húszéves volt akkor, Ronaldal tizenhat, s az esküvő után nyomban Macauba hajóztak. Ronaldal azonban meggyűlölte az utazást, és gyűlölte Macaut. Első fiuk holtan született, s az esztendő múltán született második, Culum is betegeskedni kezdett, így aztán Struan hazaküldte a családját. Minden harmadik-negyedik évben otthon töltötte a szabadságát. Egy-két hónapot időzött velük Glasgow-ban, aztán indult vissza a Keletre, mert sok volt a tennivaló, és várt rá a Nemes Ház, amin volt még mit építeni.

Egy percig se bánom, gondolta. Egyetlen percig sem. Egy férfinak világot kell látnia, hogy megpróbálja, mit tud kihozni belőle és önmagából. Hát nem ez az élet értelme? Ronaldal ugyan nagyon szemrevaló, és szeretem a gyerekeimet is, de akkor is: egy férfinak azt kell tennie,

amire született. Hát nem erre születtünk? Ha a Struan família feje nem tenyerel rá a klán összes földjére, ha nem túr ki minket a földünkről – minket, a tulajdon rokonait, akik nemzedékek óta műveltük azt a földet –, akkor talán ma én is ugyanolyan kisbérlő volnék, mint apám annak előtte. Még elégedett is volnék vele... A Struanok feje azonban egy bűzös glasgow-i nyomortanyára kényszerített minket, megkaparintotta az összes földet, hogy ő legyen Struan earlje; szétzilálta a klánt. Kis híján éhen vesztünk miatta. Én tengerre szálltam, a zosz örködött felettünk, s most jómódban él a család. Valamennyi tagja. Mert tengerre szálltam. És mert a Nemes Ház létrejött.

Struan annak idején nagyon gyorsan megtanulta, hogy a pénz hatalom. A hatalmát most arra akarta használni, hogy tönkretégye Struan earljét, és visszavásárolja a klán földjeit. Soha életében nem bánt meg semmit. Megtalálta Kínát, Kína pedig megadta neki azt, amit szülőhazája sose adhatott volna. Nem csupán vagyont – az önmagáért való gazdagság utálatos dolog. De gazdaggá tette, s e gazdagságnak célt is adott. Sokkal tartozott Kínának.

Tudta, hogy haza fog menni, képviselő lesz, miniszter, hogy tönkre fogja tenni az earlt, s hogy Hongkongot, mint valami ékkövet, a brit korona részévé teszi – de tudta azt is, hogy mindig vissza fog térni. Mert esztendőkre telik még, míg igazi célját – mindenki előtt, többnyire még önmaga előtt is titkolt célját – eléri.

– Sosincs elég idő. – A sziget panorámáját uraló hegyre nézett. – Csúcsnak fogjuk nevezni – mondta tűnődve, s hirtelen megint elfogta az a különös érzés, hogy a sziget gyűlöli őt, s halálát kívánja. Érezte, mint öleli körül ez a gyűlölet. Miért? – kérdezte magában zavarodottan.

– Hat hónap múlva te fogod irányítani a Nemes Házat – ismételte fennhangon.

– Nem vagyok rá képes. Egyedül nem.

– A Tajpan mindig magányos. Ez az előnye s egyben a hátránya is. – Robb háta mögött észrevette a közeledő fedélzetmestert. – Mit akar, Mr. McKay?

– Bocsánatát kérem, uram! Megengedi, hogy kiösszam a rumot a legénységnek? – McKay kemény kötésű, köpcös férfi volt, haját kátránnyal összetapasztott, elvékonyodó varkocsban, úgynevezett „malacfarok”-ban viselte.

– Engedélyezem. Dupla adagot mindenkinek. Tegyen mindent úgy, ahogy megbeszéltük!

– Igenis, uram. – McKay elsietett.

Struan visszafordult Robbhoz, aki most szinte nem látott mást belőle, csak azokat a furcsa, zöld szemeket, amelyek mintha fényt sugároztak volna rá. – Az év végén ideküldöm Culumot, addigra elvégzi az egyetemet. Ian és Lechie tengerre száll, és követi majd Culumot. Addigra a te fiad, Roddy is elég idős lesz. Istennek hála, van elég fiúgyermekünk, aki a nyomunkba léphet. Válassz egyet közülük, aki majd követni fog. Mindig a Tajpan határozza meg, ki lesz az utódja, és mikor. – Hátat fordított a kínai szárazföldnek, s mintegy lezárva a beszélgetést, így szólt:

– Hat hónap múlva! – Ezzel elment.

Robb tekintetével elkísérte távolodó bátyját. Hirtelen úgy érezte, gyűlöli, és gyűlöli önmagát meg a szigetet is. Tudta, hogy mint tajpan kudarcot fog vallani.

– Óhajtanak velünk inni, uraim? – Struan a kereskedők egyik csoportjához beszélt. – Egy pohárkával új otthonunkra? Van konyak, rum, sör, száraz pecsenyebor, whisky és pezsgő. – A kapitányi csónakra mutatott, amelyből a tengerészek kis hordócskákat és asztalokat rakodtak ki. Mások hideg sülttel teli tálakat cipeltek – csirkék, sertéscombok, hús szopós malac, egy fél marha –, cipókat, hideg, lesózott sertéspástétomot, sonka kövérjével együtt főtt káposztát, vagy harminc-negyven füstölt sonkát, fűrtszámra a kantoni banánt, tartósított gyümölcsös lepényeket, finom üvegpoharakat, ónbögréket, még jegesvödröket is, amelyeket lorhák és klipperek hoztak északról a pezsgőspalackok számára. – Jut reggeli mindenkinek, aki éhes.

A kereskedők lelkesen megéljenezték, s elindultak az asztalok felé. Amikor valamennyiüknek kezében volt már a pohár vagy a kupa, Struan felemelte poharát. – Szeretnék egy kis köszöntőt mondani.

– Én iszom veled, de nem erre a ragyaverte sziklára. A bukásodra iszom – mondta Brock felemelve söröskupáját. – Azazhogyzom a kis sziklácskára is. És ezennel elkeresztelem Struan Bolondériájának.

– Valóban nem túl nagy – válaszolta Struan. – De elég nagy a Struanok és a többi Kína-járó számára. Hogy van-e akkora, hogy a Struanok és a Brockok egyaránt elférjenek rajta – ez már más kérdés.

– Megmondom én tenedek a szemedbe, Dirk pajtás: ehhez biz egész Kína sem elég nagy. – Brock fölhajtotta a sört, a kupát a sziget belseje felé hajította, majd elindult saját nagycsónakja felé. Néhány kereskedő követte.

– Szavamra, rémes a modora – mondta Quance, majd nevetve felkiáltott: – Tajpan, halljuk a tósztot! Mr. Quance-et állandó szomjúság kínozza! Csináljuk már azt a történelmet!

– Bocsánatát kérem, Mr. Struan – mondta Horatio Sinclair. – Nem volna illendőbb, ha még a pohárköszöntő előtt hálát adnánk az Úrnak azért a kegyért, amelyben a mai napon részeltetett bennünket?

– Dehogynem, fiam. Bolond vagyok, hogy ezt elfeledtem. Lennél előimádkozó?

– Itt van Mauss tiszteletes, uram.

Struan tétovázott, készületlenül érte a válasz. A fiatallembert méregette, tetszett neki a kékesszürke szemekben megcsillanó derű.

– Mauss tiszteletes! – mondta. – Merre van? Imádkozzunk!

Mauss a kereskedők fölé tornyosult. Tántorgó léptekkel odament az asztal elé, letette üres poharát, s úgy tett, mintha mindig is üres lett volna. A jelenlévők levették kalapjukat, födetlen fővel vároztak a hideg szélben.

Elsendesedett a part. Struan az előhegység egyik kiszögellése felé pillantott: ott áll majd a templom. Lelki szemével már látta is, mint ahogy látta a várost, a rakodópartokat, a raktárépületeket, a lakóházakat, a kerteket. Látta a Nagy Házat, ahol majd nemzedékeken át tartja udvarát a Tajpan. Látta a házhoz tartozó emberek és családjaik otthonait. És a lányait. Eszébe jutott jelenlegi szeretője, Csüing Zsen Mejmej: öt éve vásárolta az akkor tizenöt éves, érintetlen lányt.

Ájíjje, kiáltott föl magában boldogan, azt a kantoni kifejezést használva, amely a hangsúlytól függően egyaránt jelent betett örömet, haragot, undorodást, boldogságot vagy tanácstalanságot. Ha egy lányra azt lehet mondani, hogy igazi kis vadmacska, hát Mejmej kiérdemli ezt a nevet.

– Édes Istene viharzó szeleknek, tajtékozó haboknak és a szeretet szépségének, Istene nagy hajóknak, Sarkcsillagnak és az otthon szépségének, Istene s Atyja a gyermek Jézusnak, tekints le ránk, s könyörülj rajtunk!

Mauss lehunyt szemekkel fölemelte karjait. A hangja kiöblösödött, mélységes vágyakozása hatalmába kerítette hallgatóit.

– Emberek gyermekei vagyunk, atyáink ugyanúgy aggódnak értünk, ahogy te aggódtál áldott fiad, Jézus miatt. E földön megfeszítik a szenteket, s a bűnösök sokasodnak. Nézzük a pompázó virágot, s nem látunk téged. Elviseljük a Legmagasztosabb Förfeteget, s nem ismerünk téged. Átszeljük a hatalmas óceánokat, és nem érezzük kezed. Learatjuk

a földet, s nem érintünk téged. Eszünk és iszunk, de nem ízlelünk téged. Mert te vagy mindez s minden más is. Te vagy az élet és halál, te vagy a siker és a bukás. Te vagy az Úr, s mi emberek vagyunk...

Szünetet tartott, az arca eltorzult, ahogy megpróbált erőt venni elkínzott lelkén. Ó, Uram, bocsásd meg az én bűneimet! Hadd tegyem jóvá vétkeimet a pogányok térítése által! Hadd legyen mártírja a Szent Ügynek! Változtasd vissza jelen valómat, azzá, mi voltam egykoron!...

Wolfgang Mauss azonban tudta, hogy már nincs visszaút; hogy attól a pillanattól fogva, hogy Struan szolgálatába szegődött, elhagyta lelkének nyugalma, s a posványba vonták testének szükségletei. Jaj, Uram, persze hogy helyes volt, amit tettem. Sehogy máshogy nem juthattam volna el Kínába.

Kinyitotta a szemét, s kétségbeesett tekintettel nézett körül.

– Bocsássatok meg. Bocsássatok meg nekem. Nem jönnek számra a szavak. Látom a szavakat, a dicső szavakat, amelyek révén megismertethetném veletek az Urat, úgy, ahogy valamikor én ismertem őt... De már nem tudom kimondani a szavakat. Bocsássatok meg. Ó, Uram, áldd meg ezt a szigetet! Ámen.

Struan töltött egy tele pohár whiskyt, és odanyújtotta Maussnak. – Szerintem nagyon jól beszélt. És most igyunk, uraim! A királynőre!

Ittak, majd miután kiürítették poharukat, Struan intett, hogy töltsék újra.

– Engedelmevel, Glessing kapitány, felajánlanék az embereinek egy-egy pohárka rumot. És természetesen önnek is. Igyunk a királynő legújabb birtokára! Kapitány, maga ma bevonult a történelembe. – A kereskedők felé fordult: – Adjuk meg a kapitánynak a neki kijáró tiszteletet. Nevezzük el ezt a partszakaszt Glessing-foknak!

A kereskedők egyetértőleg összesúgtak.

– Egy szigetnek vagy egy sziget valamely részének elnevezése a rangelső tisztviselő előjoga – mondta Glessing.

– Meg fogom említeni öexcellenciájának.

Glessing kurtán biccentett, majd rácsattant a hajó őrtisztjére: – Matrózoknak egy kupicával, a Struan és Társa tiszteletére. Katonák nem kaphatnak. És pihenj az egész!

Annak ellenére, hogy haragudott Struanra, Glessinget akaratlanul is előntötte a büszke tudat, hogy amíg csak áll a hongkongi kolónia, emlegetni fogják a nevét. Mert Struan sohasem tett könnyelmű kijelentéseket.

Struan pohárköszöntőt mondott Hongkongra; háromszoros éljen volt rá a válasz. Aztán Struan intett a dudásnak, s a Struan-klán családi indulójának hangjai töltötték be a levegőt.

Robb nem ivott semmit. Struan elkortyolt egy pohár konyakot, majd lassan keresztülvágott a tömegben, egyeseknek odaköszönt, másoknak csak odabólintott.

– Te nem iszol, Gordon?

– Nem, köszönöm, Mr. Struan. – Gordon Csen kínai módra meghajolt; nagyon büszke volt, hogy a Tajpan észrevette.

– Hogy megy sorod mostanában?

– Köszönöm a kérdését, uram, nagyon jól.

Remek fiatalemberré serdült a fiú, gondolta Struan. Mennyi idős is most? Tizenkilenc. Repül az idő.

Szeretettel gondolt vissza Gordon Csen anyjára, ő volt az első s egyben a legszebb szeretője. Ajjje, de sokat tanultam tőle!...

– Hogy van anyád? – kérdezte.

– Nagyon jól – mosolyodott el Gordon Csen. – Megkért, mondjam meg önnek, imádkozik, hogy ne történjen semmi baja. Minden hónapban zsosz-füstölőket gyújt az ön tiszteletére a templomban.

Struan eltűnődött: milyen is lehet most Kaj-szung. Tizenhét esztendeje nem látta. Az arcára azonban világosan emlékezett. – Add át neki a legjobb kívánságaimat.

– Túlságosan megtisztelt anyámat, Mr. Struan.

– Csen Seng azt mondta nekem, hogy szorgalmasan dolgozol, és nagyon hasznos vagy a számára.

– Csen Seng nagyon kedves hozzám, uram.

Cseng Seng soha senkihez sem volt kedves, aki nem szolgált meg többet, mint amibe a tartása került. Csen Seng egy vén tolvaj, gondolta Struan, de istenemre, elvesznénk nélküle.

– Csen Sengnél külön tanítómestert keresve se találhatnál magadnak. Az elkövetkezendő néhány hónapban nagyon sok lesz a tennivaló. Fel kell kötni a gatyamadzagot.

– Remélem, szolgálatára lehetek a Nemes Háznak, uram.

Struan érezte, hogy fia forgat valamit a fejében, de nem várt; udvariasan bólintott csupán, s továbbment, tudván, hogy Gordon meg fogja találni a módját, hogy beszéljen vele, ha majd elérkezik az ideje.

Gordon Csen meghajolt, majd egy perc múltán odament az egyik asztalhoz, s udvariasan kivárta a háttérben, amíg odaférhetett. Tudta,

hogy bámulják, de nem törődött vele; tudta, hogy amíg Struan a Tajpan, addig teljes biztonságban van.

A parton álló kereskedők és matrózok pusztá kézzel tépték darabokra a sült csirkéket és sült malacokat, teli szájjal tömték magukba a húst, állukon csöpögött a zsír. Micsoda vademberek, gondolta magában Gordon Csen, s hálás volt a zsosznak, amiért kínaiként nevelkedett s nem európaiként.

Igen, gondolta magában, nagyon kegyes hozzám a zsosz. A zsosz hozta össze néhány esztendővel azelőtt titkos kínai tanítójával. A Tanítóról senkinek sem beszélt, még anyjának sem. Ettől az embertől tudta meg, hogy nem feltétlenül igaz minden, amit korábban Sinclair és Mauss tiszteletesek tanítottak neki. E férfitől Buddháról tanult, Kínáról és Kína múltjáról. És hogy miként kell viszonyozni az élet ajándékát, és miként kell szülőhazája dicsőségére élni ezzel az élettel. Aztán az elmúlt esztendőben a Tanító bevezette a legerősebb, legjobban szervezett és legharciasabb kínai titkos társaságba, a Hung Mun tongba, amely szinte az egész országot behálózta, és amelynek tagjai a vérszövetség legszentebb esküjével fogadták, hogy letaszítják a trónról a gyűlölt mandzsukat, az idegen Csingeket, Kína uralkodó dinasztiáját.

Más-más szervezeti formában és különböző nevek alatt, de a társaság már két évszázada munkálkodott a felkelés kirobantásán. E kétszáz év során számos lázadás tört ki a kínai birodalom területén – Tibettől Formozáig, Mongóliától Indokínáig. Ahol csak felütötte fejét az éhség, a zsarnokság vagy az elégedetlenség, megjelent a Hung Mun, hogy egységbe tömörítse a parasztokat mandarinjaik ellen. Valamennyi felkelés elbukott, a Csingek kegyetlenül leverték a lázadásokat. A társaság azonban valamennyit túlélte.

Gordon Csen megtiszteltetésnek vette, hogy őt, a csupán félig kínait méltónak ítélte rá a Hung Mun, hogy tagja lehessen. Halál a Csingekre! Áldotta a zsoszt, hogy a történelemnek ebben a szakaszában születhetett, Kínának e területén, és hogy ilyen apja van, mert tudta: már csaknem teljesen megérett az idő, hogy egész Kínában kirobbanjon a felkelés.

És áldotta a Tajpant, amiért egy felbecsülhetetlen értékű győngyszemet ajándékozott a Hung Munnak: Hongkongot. A sziget révén a társaság végre egy olyan bázishoz jut, amely mentes a mandarinok szünni nem akaró zsarnokságától.

Hongkong a barbárok fennhatósága alá kerül, s Gordon Csen tudta, hogy itt, ezen a parányi szigeten a társaság fel fog virágozni.

Innen, Hongkongból titokban és biztonságban puhatolhatják a kínai szárazföldet és zaklathatják a Csingeket, mígnem elérkezik majd a nagy nap. És ha a zsosz is úgy akarja, gondolta, ha velünk lesz a zsosz, a Nemes Ház hatalmát is felhasználhatom az ügy érdekében.

– Kotródj innen, te mocskos pogány!

Gordon Csen meglepetten pillantott fel. Egy tömzsi, keménykötésű matróz méregette rá a szemét. A kezében egy malaccombót szorongatott, azt marcangolta töredezett fogaival.

– Kotródj innen, vagy a koszos nyakad köré tekerem azt a mocskos copfodat!

McKay fedézetmester odarohant, és félrelökte a matrózt. – Vigyázz a nyelvedre, Ramsey, te ragyás csirkefogó! – förmedt rá, majd Gordonhoz fordult: – Nem akarta megsérteni, Mr. Csen.

– Tudom. Köszönöm, Mr. McKay.

– Akar egy kis falnivalót? – McKay egy csirkét szúrt a kése hegyére, és Gordon felé kínálta.

Gordon Csen McKay barbár viselkedésétől elborzadva letörte a csirke egyik szárnyának végét: – Köszönöm.

– Ennyit eszik összesen?

– Igen. Ez a legfinomabb része. – Csen meghajolt. – Még egyszer köszönöm. – Elment. McKay a matrózhoz lépett:

– Mi van veled, cimbora?

– Ki kellett volna vágnom ennek a köcsögnek a szívét. Tán ő a kínai szeretőd, McKay?

– Fogd halkabbra, egyetlenem. Hagyd békén ezt a kínait. Ha hitetlen nyavalyásokkal akarsz szórakozni, akad belőlük éppen elég. De ne ezzel szórakozz, az istenedet! Ő a Tajpan fattya.

– Akkor miért nem visel valami rohadt jelet..., vagy mért nem vágatja le azt a rohadt varkocsát? – Ramsey suttogóra fogta a hangját, és elvgyorodott. – Azt mondják, ezek a kínai köcsögök mások. Más nekik a testük.

– Ezt nem tudom. Egyik mocsokhoz sem kerültem olyan közel. Van elég a mi fajtánkból Macauban.

Struan a part mentén horgonyzó szampant figyelte. Kis dereglye volt, kabinjának fala bambuszráczozatra feszített vékony rotángxpálmaszövetből készült. Hoklók lakták, egy halász és családja, akik vízen éltek le úgyszólván egész életüket, s csak nagy ritkán – mondhatni, szinte sohasem – tették a lábukat szárazföldre. Struan

látta, hogy a szampanon négy felnőtt és nyolc gyerek tartózkodik. A kisebbek egyik-másikát derekuk köré tekert kötél óvta a vízbeeséstől. Ezek nyilván fiúk voltak. A lányok derekára nem kötöttek kötelet, mivel ők nem értékesek.

– Mit gondol, Mr. Struan, mikor térhetünk vissza Macauba?

Struan megfordult, és rámosolygott Horatióra. – Gondolom, holnap, fiam. De azt hiszem, őexcellenciájának szüksége lesz rád: Ti-szennel fog tárgyalni. Lesz még néhány lefordítandó irat.

– Mikor kerül sor a tárgyalásra?

– Gondolom, úgy három napon belül.

– Ha indul hajója Macauba, Mr. Struan, megengedné, hogy a húgom elmenjen vele? Szegény Mary már két hónapja nem tette partra a lábát.

– Örömmel. – Struannak az járt a fejében, hogy vajon mit szól majd Horatio, ha megtudja az igazságot Maryvel kapcsolatban, ő maga valamivel több mint három éve tudott a dologról...

Még Macauban történt... az emberektől hemzsegő piactéren. Egy kínai hirtelen egy kis papírszeletet nyomott a kezébe, s eltűnt. A levélkét kínai jelekkel írták. Struan megmutatta Wolfgang Maussnak.

– Az áll rajta, hogyan lehet eljutni egy bizonyos házba, Mr. Struan. Meg egy üzenet: „Bizalmas közlendőim vannak a Nemes Ház Tajpanja számára, háza megóvásának érdekében. Jöjjön titokban a ház oldalsó bejáratához a majom órájában.”

– Mikor van a majom órája?

– Délután háromkor.

– És hol van ez a ház?

Wolfgang elmagyarázta neki, majd hozzátette: – Ne menjen el, Mr. Struan! Ez csapda, *hein?* Ne felejtse el, hogy százezer tael van kitűzve a fejére.

– Ez a ház nem a kínai negyedben van – felelte Struan. – Nappal nem állítanak csapdát. Szedje össze a csónakom legénységét. Ha egy órán belül nem jövök ki, jöjjön utánam, és keressen meg!

Így aztán elment, Wolfgangot és a csónak felfegyverzett legénységét megbízta, álljanak készenlétben a közelben. A ház egy csendes, fák szegélyezte utcácskában állt, egy sorban a többi lakóházzal. Struan benyitott egy magas falba vágott ajtón, s egy kertben találta magát. Kínai szolgálólány várta. Tiszta, rendes öltözéket viselt: fekete nadrágot és kabátot, haját kontyba tűzve. Meghajolt, s intett Struannak, hogy csendben kövesse. Átvezette a kerten, beléptek

a házba, felmentek egy kis hátsó lépcsőn, és benyitottak egy szobába. Struan óvatosan, minden eshetőségre készen követte.

Gazdagon berendezett szoba volt, a faburkolatú falakon faliszőnyegek függtek. Struan székeket látott, egy asztalt, és tífából készült kínai bútorokat. A helyiségnek különös tisztaságszaga volt, amelyben valami egészen finom füstölő illata érződött. A szoba egyetlen ablaka a kertre nézett.

A szolgálólány az egyik oldalfal túlsó végéhez lépett, s félrehajtotta az egyik faliszőnyeg csücskét. Egy kis kukucskalónyílás vált láthatóvá mögötte a falban. A lány benézett rajta, majd intett Struannak, hogy kövesse a példát. Struan tudta, hogy ez egy régi kínai trükk: az elleniséget ráveszik, hogy tapassa szemét egy kis lyukra, amely mögött, a fal túloldalán tüvel a kezében lapul valaki. Ezért csak néhány centiméternyi távolságból nézett be a lyukon, így is jól látta a másik szobát.

Egy hálószoba volt. Vang Csü, Macau főmandarinja hevert az ágyban meztelenül, kövéren, horkolva. Mellette, ugyancsak meztelenül, Mary feküdt. Fejét a karjain nyugtatta, a mennyezetet bámulta.

Struan megigézve, döbbenten nézte. Mary gyengéden oldalba bökte Vang Csüt, simogatta, míg fel nem ébredt, akkor ránevetett, s beszélgetni kezdett vele. Struannak mindaddig sejtelve sem volt róla, hogy Mary tud kínaiul, nem tudott róla többet, mint bárki más – a lány bátyja kivételével. Mary most megrázott egy apró csengettyűt; egy szolgálólány lépett a szobába, és segítette a mandarinnak felöltözni. Vang Csü egymaga képtelen volt erre, mert a körmei tíz centiméter hosszúak voltak, s ráadásul ékkövekkel kirakott tokok óvták őket. Struan undorodva elfordult.

Hirtelen csivitelő hangok hangzottak fel a kert felől; Struan óvatosan kilesett. Vang testőrei gyülekeztek a kertben: elzárhatják a kifelé vezető utat. A szolgálólány intett neki, hogy ne nyugtalankodjon, aztán odament az asztalhoz, teát töltött Struannak, majd meghajolt, és kiment a szobából.

Félóra múltán a testőrök kiléptek az utcára, és Struan látta, amint felsorakoznak egy gyaloghíntő előtt. Vang Csü besegítették, majd eltávoztak.

– Üdvözöllek, Tajpan.

Struan megperdült, előrántotta a kését. Mary állt az ajtóban, amely egy falikárpit mögött rejtőzött. Pókhálóvékonyágú anyagból készült ruhát viselt, amely semmit sem takart el. Marynek hosszú szőke haja volt, kék szeme, gödröcskés álla; a lábai hosszúak, csipője keskeny,

mellei kicsik, kemények. A nyakában egy aranyláncon felbecsülhetetlen értékű faragott jade-kő függött. Kíváncsi, nyílt tekintettel, mosolyogva méregette Struant.

– Elteheted azt a kést, Tajpan. Nem vagy veszélyben. – Nyugodt, kacér volt a hangja.

– Téged meg kellene korbácsolni – mondta Struan.

– Volt részem elég korbácsolásban, már elfeledted? – Mary a hálószoba felé intett. – A másik szobában kényelmesebben beszélgethetünk. – Egy kis fiókos szekrényhez lépett; konyakosüveget és két poharat vett elő, majd töltött.

– Mi a baj? – kérdezte ugyanazzal a torz mosollyal az ajkán.

– Nem láttál még lányt hálószobában?

– Úgy érted, hogy egy lotyó hálószobájában?

Mary feléje nyújtotta a poharat, Struan átvette.

– Mi egyformák vagyunk, Tajpan. Mindketten a kínai hálótársakat részesítjük előnyben.

– Te átkozott szajha, istenemre mondom, hogy...

– Ne játszd az álszentet, nem illik hozzád. Házasember vagy, gyerekeid vannak. De azért sok más nővel akad dolgod. Kínai nőkkel. Mindet ismerem. Gondom volt rá, hogy mindőjükről tudomást szerezzek.

– Lehetetlen, hogy te Mary Sinclair vagy – mondta Struan, szinte csak önmagának.

– Nem lehetetlen. Inkább meglepő, megengedem. – Mary nyugodtan belekortyolt a poharába. – Azért hívattalak, mert azt akartam, hogy lásd, milyen vagyok.

– Miért?

– Mindenekelőtt küldd el az embereidet!

– Honnan tudsz róluk?

– Te nagyon óvatos vagy. Akárcsak én. Nem jönnél ide titokban testőrség nélkül. – Ingerkedve villant a szeme.

– Mire akarsz kilyukadni?

– Mit mondtál az embereidnek, mennyi ideig várjanak?

– Egy órát.

– Ennél hosszabb ideig van szükségem rád. Küldd el őket! – Felkacagott. – Megvárom.

– Azt jól teszed. És végy magadra valamit!

Struan kiment az embereihez, és megmondta Wolfgangnak, várjanak még két óráig, aztán jöjjenek be utána. Beszámolt Maussnak a titkos ajtóról is, de Maryt nem említette.